

■ 1 Temmuz
2016 Cuma
■ Sayı: 39
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

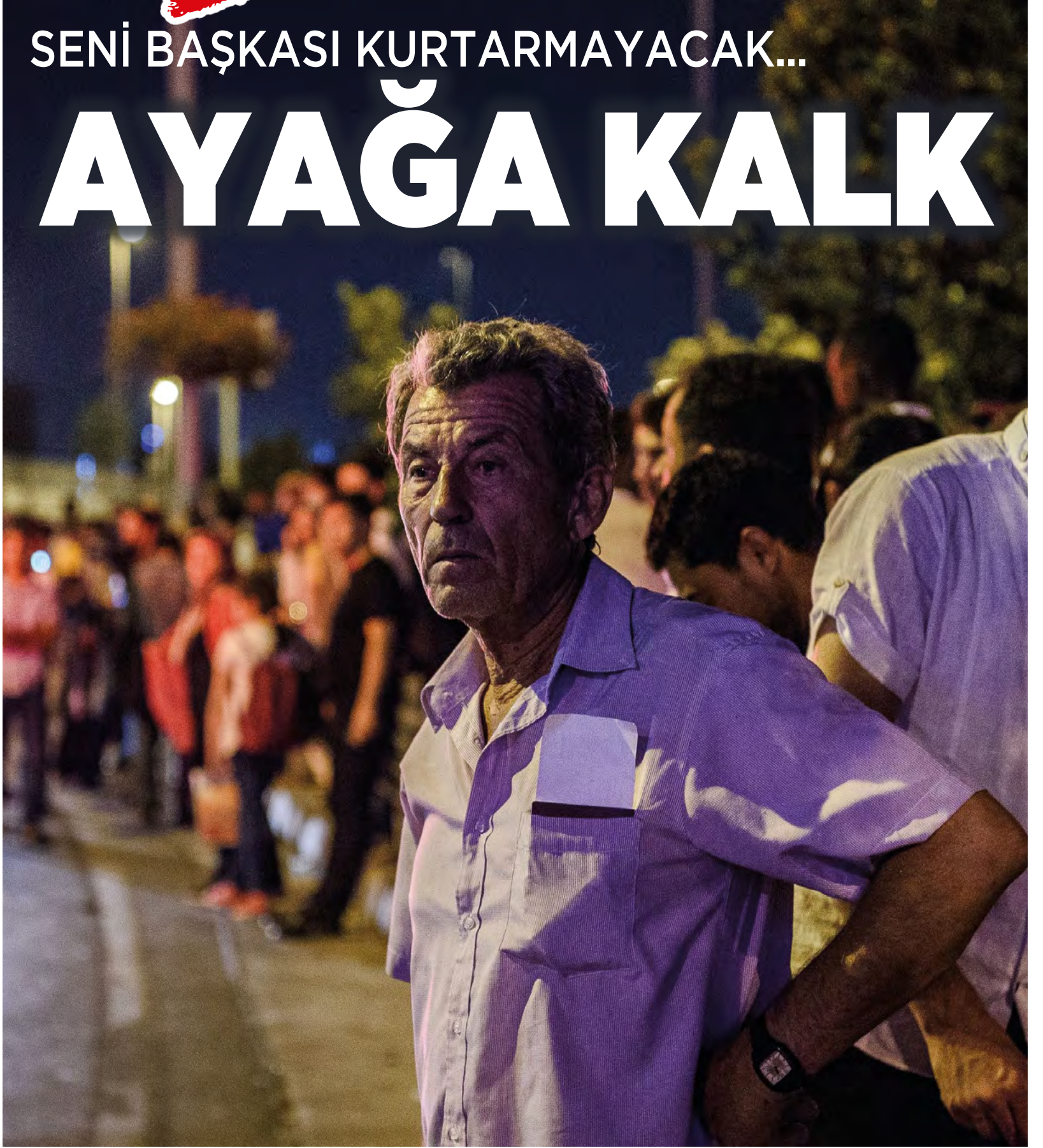
BOYUN EGME

Yoruma, analize değil mücadeleye kulak ver

Erdoğan, hiçbir şeyi çözemez. İsrail ve Rusya ile yumuşama yeni sorunlar demektir. Kapitalizm derin bir krizdedir. Erdoğan olsun ya da olmasın Türkiye de bu krizin parçasıdır. Bu dönem, Türkiye kapitalizminin hiçbir biçimde istikrara kavuşması beklenmemelidir.

SENİ BAŞKASI KURTARMAYACAK...

AYAĞA KALK

HASTANE ECZANESİNDE ÇÜRÜME VE KATLİAM | SİVAS'TA YAKANLAR NEYİ HEDEFLEMİŞTİ? | BREXIT KRİZİ | NESTLE'DE GREV İŞÇİLERİ BİRLEŞTİRDİ | SAVAŞ ÖRGÜTÜ NATO VARŞOVA'DA TOPLANIYOR

ÇÜRÜMEKTEN KÖTÜSÜ YOK

Bundan 110 yıl önce Avrupalı ve Asyalı işçilerin birlik örgütü dünya siyasetini büyük bir heyecanla tartışıyordu. Sadece hakkını aramak, kapitalist sömürü karşısında yaşam kavgasını birlikte örgütlemek için değil, işçilerin söz sahibi olduğu bir geleceği kurmak için bir araya gelmiş emek önderleri, 2. Enternasyonal olarak tarihe geçmiş olan bu örgütün toplantılarında dünya siyasetindeki çatışmalarda işçilerin nasıl taraf olmaları gerektiği konusunda sert tartışmalar yürütüyordu.

Emperyalizmi, sömürgeciliği geri ülkelere daha ileri bir düzeni taşıdığı için desteklemeye kadar işi vardırırlar vardı. Bir akıl ve vicdan tutulması değil, "tamamen duygusal": Sömürgecilik, merkez ülkelerde sömürüyü hafifletiyor, daha doğrusu sömürülen işçilere sus payı vermek buralarda kolaylaşıyordu. Sus payını alanlar, elit Lordların Hintli fakirlere götürdüğü uygarlığı alkışlayabiliyordu.

Emperyalistler arasındaki rekabette, ileriye ve güzeli temsil eden taraflar arayanlar vardı. 1878'de Rus Çarlığı çatırdayan Osmanlı hükümrancılığını sallayıp ordularını bu ahi gitmiş vahi kalmış imparatorluğun kalbine sürdüğünde, İngiltere ve Fransa duruma el koymuş, doğunun baş despotu Çar'ın bir ayağı çukurda zavallı Sultan'ın ufak etmesine izin vermemişti. Ve o zaman Marx ve Engels Rus gericiliğinin karşısında tavır almaktan hiç gocunmamıştı. 1900'lerde bunu örnek alan kimi işçi liderleri de birbiriyle didişen, dünyayı paylaşma kavgasına tutuşmuş emperyalist güçlerin kavgasında işçilerin de "ileri" olandan yana çıkabileceklerini savunuyordu.

Bu bir hastalıktır. O zamanlar bu hastalığın maddi temelleri vardı, Marksistlerin çok değil 50 yıl önce oluşturmuş oldukları kimi ezberlere fazlaca sarılmak gibi nedenleri vardı. Ama sonuçta hastalıktı. Ve adı da konulmuştur.

Bu hastalığın sol siyasetteki adı oportünizmdir: Kendini, kendi öz gücünü, emekçi sınıfları, sömürülenleri bir kenara koyup, büyük güçlerin yanında figüranlık yapmak.

"Sorun yine solda" demeye hiç kalkmayalım. Oportünizmin, yani işçi sınıfının örgütlü gücüne değil, "fırsatlara" yatırım yapmanın kaynağı gayet popülerdir. Halka yüklenen bir şeydir bu.

"Biz neyiz ki!"

Sermaye her fırsatta emekçilere bunu söyler. Tanklar, toplar, roketler, uçaklar, gökdelenler sahneye çıkartılır. İşçinin dili tutulsun, "ben bunlarla baş edemem" desin istenir.

Kendi emeğine yabancılaştıran, "bunların hepsini ben yaptım" diyemeyen işçinin korkması, sinmesi kaçınılmazdır.

Ve 21. yüzyılda korkmak ve sinmek, çürümek demektir!

Küçük çaplı bir kıyametin yaşandığı bir yerde, 100 Amerikan dolarına tamah eden, ister dükkancı olsun, ister taksi sahibi, ister borç içinde kıvranan bir taksi şoförü... Çürümüştür.

"Arap turist gelecekse cami yapsınlar Taksim'e, yok Ruslara devam edeceksek rakıyı ucuzlatsınlar" diyen köylü kurnazlığı çürümedir. Dükkancıların, esnaf kafasının tüm emekçilere yaydığı bir çürümedir bu.

Dışını sıkacaksın, ayağa kalkacaksın. El koyacaksın. Değiştireceksin.

Bunu yapamıyorsan, başkasından bekliyorsan, "Büyük Türkiye'yi kur sayın başkan" diyorsan ya da dünyanın öbür ucundaki bir Hint kökenli Amerikan savcısının seni başındaki beladan kurtarmasını bekliyorsan... Bu çürüklükle ezilir gidersin.

Çok zor değil. Doğrul, ayağa kalk.

KOMÜNİST PARTİ

ECZACI KATLIAMI VE TOPLUMCU SAĞLIKÇILARA DÜŞEN GÖREVLER

Ankara: Çürüme ve katliam

ECZANE'DE YAŞANAN KATLIAM BİREYSEL BİR CİNNET HALİNİN DEĞİL TOPLUMSAL ÇÜRÜMENİN VE PİYASA DÜZENİNİN YARATTIĞI SEFİLLİĞİN ÜRÜNÜDÜR. KABUL EDİLEMEZ OLAN CİNAYETLER KADAR BU ÇÜRÜK ALTYAPIDIR.

Geçtiğimiz hafta Cuma günü 4 kamu emekçisi eczacı görev yaptıkları Ankara Üniversitesi Cebeci Hastanesi Eczanesi'nde öldürüldü. Daha önce yaptığı yolsuzluğu ortaya çıkardıkları ve açılan soruşturmada lehine ifade vermedikleri için "Ben öyle dört çapulcuya pabuç bırakmam, ben adamı mermi manyağı yaparım" diyerek kendilerini tehdit eden eczane çalışanı Enver Türkmen tarafından silahla vuruldular.

Diğer birçok cinayet öncesinde yaşananlar bu katliam öncesinde de yaşanmıştı. Öldürülen eczacılar Hikmet Türk, İlknur Yüce, Gürsu Ulaşan ve Özler Kiriş tehdit edildikleri için savcılığa suç duyurusunda bulunmuş fakat savcı dosyaya delil yetersizliği nedeniyle takipsizlik kararı vermişti.

Olayın ardından yapılan açıklamalar ise sermaye düzenini, özel olarak da 15 yıllık AKP iktidarını yansıtır nitelikte. Rektör Erkan İbiş katliamı normalleştirme çabasına girdi, "Her yerde oluşabilecek bazı uyuşmazlıklar", "Sanıyorum bir bunalım neticesinde," ifadelerini kullanarak katliamı sıradanlaştırmaya çalıştı. Katliamın yaşandığı Ankara'daki 2.Bölge Ankara Eczacılar Odası ise daha önce planladığı iftar yemeğinin derdine düştü. Üyelerine yemeğin iptal olmadığını, yemekte dua da okutulacağını SMS mesajları ile duyurdu.

Yaşanan acı olay ve sonrasında tepkiler aslında gerici sermaye düzeninde yaşadığımız diğer katliamlarla ortak özellikler taşıyor. Katliamın sadece yüzeydeki sorumlularının ortaya çıkarılıp arkasındaki karanlık ve kirli işlerin örtbas edilmesi çok tanidik. Ayrıca meslektaşlarını, çalışma arkadaşlarını kaybetmiş insanların acılarını sağlık sektöründe yaşanan piyasalaşmaya yöneltmemek için yapılanlar çok bildik.

Hayatını kaybeden insanlar için yapılan anmaya katliamın arkasındaki piyasa düzenine işaret ederek katılan Toplumcu Sağlıkçılar bu zeminde hedef alınıyor. Anmada Toplumcu Sağlıkçılar'a polisten önce bu çürümüşlüğün parçası olan "meslektaşlar" saldırıyor.

"Hem hırsız hem katil bize birisini hatırlatıyor...", "Yas değil isyan, dua değil sermayeye karşı örgütlü mücadele" sloganları düzenin kolluk güçlerinden çok bizzat sistemin çarklarında yer kapma peşinde olan oda bürokrasisini

rahatsız ediyor. Kendi küçük rant dünyalarında iktidarla karşı karşıya gelmeden düzenlerini sürdürmek isteyenler, meselelerin siyasi özüne işaret edildiğinde muhataplarını siyaset yapmakla itham edenler, kendi üyelerini polise ihbar etmekten geri kalmıyor.

Toplumcu Sağlıkçılar, ne iktidarın baskısına, ne ilaç tekellerine, ne de işbirlikçi hastane ve oda yönetimlerine pabuç bırakmayacak. Gücünü haklılığından ve örgütlülüğünden alan Toplumcu Sağlıkçılar sağlık alanındaki gerici, piyasacı ve insanlık dışı dönüşümleri dağıtıncaya kadar mücadele edecek. Doktoruyla, psikologuyla, eczacısıyla, hasta bakıcısıyla, hemşiresiyle, tıp öğrencisiyle, fizik tedavi uzmanıyla, diş hekimiyle düzenin karşısında yer alacak. Sağlık alanındaki bu kuşatma ancak sermaye iktidarını topyekûn karşıya alarak verilebilecektir.

Daha güzel, aydınlık ve insanca bir yaşam imkansız değil, çözüm ellerimizde...

Neler yaşandı?

Ankara Üniversitesi Cebeci Hastanesi Eczanesi'nde çalışan Enver Türkmen aynı yerde çalışan Hikmet Türk, İlknur Yüce, Gürsu Ulaşan ve Özler Kiriş'i silahla vurarak öldürdü. Öldürülenler, Türkmen'in yaptığı yolsuzluğun açığa çıkarılmasını sağlamış ve yürütülen soruşturmada aleyhinde şahitlik yapmışlardı. Türkmen tarafından tehdit edildikleri için şikayette bulunan çalışanların şikayetleri "delil yetersizliği" nedeniyle savcılık tarafından geri çevrilmişti.

Saldırı sonrasında yapılan anmada Toplumcu Sağlıkçılar, Ankara Eczacılar Odası'ndaki iktidar yanlısı bürokrat grubunun hedefi oldu.

PSAKD ESKİ GENEL SEKRETERİ ATILA
ÖZDEMİR'İN 2 TEMMUZ DEĞERLENDİRMESİ

‘Hedef alınan

“ALEVİ KURUMLARI GENEL BİR STRATEJİ EKSİKLİĞİ VE DOĞRU POLİTİK KONUMLANIŞTAN YOKSUN BULUNMANIN SANCILARINI YAŞIYOR AMA HALA DEĞİŞMEMİŞ OLAN GERÇEK BENCE ALEVİLER İLE SOL ARASINDAKİ DOĞAL ORTAKLIĞIN, ÇAĞDAŞ VE İLERİ OLANA SAHİP ÇIKMAKTAKİ ORTAK İRADENİN KIRILAMAMIŞ OLMASIDIR. BU BİZİM İÇİN ÇOK DEĞERLİ EGEMENLER İÇİN ÇOK TEHLİKELİDİR.”

Sivas Katliamı'nın yıldönümünde, 2 Temmuz'u, Alevi toplumunu, ülkemizdeki aydınlanma mücadelesini ve laikliği Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Sekreterliği de yapmış olan Atıla Özdemir'le konuştuk.

Sivas'ta yaşananları Aleviler açısından değerlendirir misiniz? Aleviler bunu bir “mezhepçi” saldırı olarak mı algıladı? Yakılan yazarlar, şairler... Hepsi alevi değildi ama sürecin alevilerle, alevi düşmanlığı ile ilgili bir boyutu da vardı. Alevi toplumu nasıl yaklaştı?

Sivas Katliamı'nda yaşananları planlayanlar ve katliamın gerçekleştirenleri şeriatçı güçler, şüphesiz sadece alevi düşmanlığı üzerinden planlamışlardır. Bu boyuttaki her saldırı hem mağdurlarına hem tüm topluma mesaj verir. Sivas Katliamı'nda hayatını kaybedenlerin yarıya yakını alevi değildi. Ancak katliam özü itibarıyla, alevilere ve alevilerin dostlarına ya da dostları nezdinde alevilerin kendi değerleri olarak sahiplenebildikleri ilerici kültürel ve sanatsal değerleri yaratana yönelik olarak gerçekleştirildi.

Sivas Katliamı'nın sonuçlarını nasıl değerlendirirsiniz? Amaçlanan neydi, ne kadarı elde edildi?

Sivas Katliamı ile en yalın anlamda alevi toplumu sindirilmek, korkutulmak ve hareketsiz bırakılmak istenmiştir. Bilinir ki, adeta teamüldendir, alevi toplumu hareketlenince toplumsal olaylara duyarlılık sergileyince genel doğrultusu ve yönü solun değerlerinden yana olur. Katliamın gerçekleştiği dönem ülkede 12 Eylül karanlığının sonuçlarına karşı genel olarak toplumsal hareketliliğin de belirmeye başladığı yıllardır. Yine 2 Temmuz Katliamı'yla ilerici kültürel ve sanatsal değerlerimizle, kültür ve sanat insanımıza yönelik bir saldırı da vardır. Durun, susun, denmektedir. Dolayısıyla sol ve solun değerleriyle aleviler arasında doğallığında var olan ilgi ve etki bağı koparılmak istenmiştir. Kritik olan bunun başarılıp başarısızlığı meselesidir ki devlet bu meselede yandaş alevilerini yaratarak kısmi bir başarıyı yıllar içinde elde etmiştir. Geldiğimiz noktada, alevi kurumlarımızın hemen tamamında, PSAKD de dahil, genel bir strateji eksikliği ve doğru bir politik konumlanıştan yoksun bulunmanın

sancıları yaşanmaktadır.

Ancak hala değişmemiş olan gerçek bence aleviler ile sol arasındaki doğal ortaklığın ve toplumsal olarak çağdaş ve ileri olana sahip çıkmadaki ortak iradenin kırılmamış olmasıdır. Bu bizim için çok değerli egemenler için çok tehlikelidir.

Katliamı izleyen günlerde büyük yürüyüşler oldu. Katledilenlerin cenazeleri yüz binlerce insanın katıldığı yürüyüşlerle kaldırıldı. Bugünden baktığınızda katliama verilen tepkileri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Aydının, sanatın, şiirin, semahın, sazın, deyişin, insanın yakıldığı bir katliama tepki nasıl olabilirdi ki? Olması gerektiği gibi oldu. Katliam, katliam olarak bu ülkede bir yönetim biçimi, bir gelenek haline almış durumda, güncel ve çeşitli versiyonlarıyla sürüyor. 2 Temmuz için ise resmi rakamlara göre 15.000 gericinin kalkışmasıyla oluşan bir katliamda birkaç yüz kişinin toplandı ve gösteri yürüyüşlerine muhalefet vb gibi sudan sebeplerden yargılanmış olması, sanıkların devlet tarafından

himayesi, yurt dışında olan, yaşayan ve hala yargılanmayan sanıkların olması davanın duruşmalarının hala sürüyor olması... Devlet nezdinde katliamın savunulup katliamcılarının korunduğunu göstermektedir.

Aleviler 2 Temmuz'u unutuyorlar, katliamcı zihniyetle hesaplaşma iradeleri de sürüyor. 2 Temmuz'un yıldönümlerinde ülkenin farklı yerlerinde farklı nitelik ve niceliklerle yapılan etkinlikler bu cümlenin kanıtı ama demin ifade ettiğimiz genel strateji yoksunluğu bu başlıkta da kendisini hissettiriyor.

Alevilerin, ülkemizde laikliğin hazır gücü, eldeki garantisi olduğu görüşünü değerlendirmenizi isteyeceğiz. Bu geçerli mi? Ya da bunu veri olarak geliştirilen politikaları nasıl değerlendiriyorsunuz? Solun, bu “hazır güç” karşısında üzerine düşeni yaptığını düşünüyor musunuz?

Alevilerin en genel anlamıyla laik yaşamdan yana olduklarına dair saptamaya katılıyorum. Yalnız laiklik kavramının 1923'den bu yana ülkemizdeki yaşam serüvenini izlersek bugün için sanırım laikliğin gömülmeye çalışılmak üzere

ilerici değerlerimizdi'

olduğunu da saptarız. Bu sadece meclis başkanı olan zatın meczup açıklamalarıyla ilgili de değil. O halde doğru soru, sanırım, aleviler laiklik için çarpışabilecek bir güç mü ifadeyle anlatılabilir. Laiklik kavramının tartışmaya açılması alevi cenahından örgütlenmeleri de hareketlendirdi. Hissedilen o ki; genel tartışmalar üzerinden alevi cenahından herkes laik. Ama samimiyet ve laikliğin ne anlama geldiği ve hangi dolayimler üzerinden bir toplumsal mücadele konusu haline getirileceğine dair bir netliğin bugün var olduğunu görmüyorum. PSAKD'nin meclis başkanının açıklamasından sonra yaptığı merkezi açıklamadaki laiklik tanımlaması ne yazık ki bu açıdan anlamlı, negatif bir örnek oluşturuyor.

Şu itiraz gelebilir; "Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılması talebi, zorunlu din derslerinin kaldırılması talebi laik talepler değil midir" denilebilir. Doğrudur, öyledir. Ama bu başlıklar mücadelenin merkezi stratejisinde bir yer tutmuyor. Tuttuğunu ifade etmek isteyenlere, cemevleri kırmızı çizgimizdir diyen diyanet açıklamasından sonra cümbür cemaat hükümetle görüşmeye koşan alevi kurum başkanlarının tavrını hatırlatırız. Aleviler bir kimlik mücadelesinin içine hapsedilmeye çalışılıyorlar ya da alevilerin mücadele ve taleplerinin gerçekleşme ve başarı kriterinin farklı kimlik mücadelelerinin (örneğin Kürtlerin mücadelesinin) başarısına bağlı olduğu tezi, bu mücadelelerin oluşturduğu bir bileşkeyle sonuca ulaşılacağı tezi

ısrarla işleniyor.

Dolayısıyla şu saptama solun doğru başlangıç noktasında durmasını sağlar: Alevilerin eşit yurttaşlık hakkı mücadelesi, bir kimlik mücadelesine indirgenemez. Alevilerin inançsal talepleri de, genel demokratik talepleri de bir kimlik mücadelesine indirgenecek talepler değildir. Yani alevilerin toplumsal mücadelelerinin başarısı, bir alevi kimliği mücadelesinin başarısına indirgenemez ya da başka bir kimlik mücadelesinin başarısıyla harmanlanabilecek bir bileşke olarak tarif edilemez.

Geçerken şunu da ifade etmeliyiz; Aleviler de toplumun diğer kesimleri gibi laikliğin ne olduğu ya da olmadığı konusunda bir kafa karışıklığı ile muzdaripler. Bu konuda sol alevi toplumuna doğru girdilerde bulunmalıdır. Bunun gereğinin yerine getirilebilmesi laikliğin savunucusu mücadeleciler bir gücün yeniden konumlanmasını sağlar.

Alevi toplumunun, kitle örgütleriyle, kentlerdeki hareketli genç kitleleriyle, müzisyen ve sanatçılarıyla ülkemizdeki ilerici, aydınlık birikimin bir parçası olduğunu bir ön kabul olarak görürsek... Sivas bu birikimin iç ilişkilerini nasıl etkiledi? Katliamın yaşandığı yıl yapılan Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ne katılan şairlere, yazarlara, müzisyenlere bakınca gerçekten anlamlı bir birikimle buluşulmuştu. Aziz Nesin'in çok saldırılan Sivas konuşması da bu açıdan çok çarpıcı. Sonrasında benzer etkinlikler için ne söylenebilir? Hacı Bektaş Şenlikleri mesela... Aydınların seyredildiği, politikacıların bulunduğu bir hava

var dersek abartmış mı oluruz?

Alevi hareketinin genel strateji yoksunluğu, alevi kurumlarıyla, halkın, aydınların arasındaki iç etkileşimi de belirlemektedir. Aleviler "demokrasi, eşit yurttaşlık hakkı ve laiklik için gericilikle mücadele" etmelidir. Bugün kurumlarımızda hakim olan anlayış bu değildir. Dinsel ve etnik kimlik mücadelelerinin dayanışması ya da yan yana getirilmesi tarzı, daha kitlesel ve güçlü mücadele dinamiklerinin oluşmasına da engel oluyor.

2 Temmuz Katliamı'nın üzerine doğdu ülkemizdeki alevi örgütlenmeleri. Kendi varlıklarını büyütme, etkili bir toplumsal güç olmak, taleplerinin gerçekleşmesi için gerekli fiziki ve ideolojik gücü biriktirmek için alevi kurumları dünden bugüne bazı kültür sanat etkinlikleri ve anmalar gerçekleştiriyorlar. Ancak görünen o ki bazı işler dostlar alışverişte görsün mantığı ile gerçekleşiyor.

PSAKD için söylersek bu yıl 2 Temmuz'da Madımak Oteli önünde adalet talebimizi dile getireceğiz. Ancak toplumsal bir mücadelenin sahiplenicileri ve yürütücüleri olarak orada bulunuyorsak bugün neleri talep ettiğimizi ve nasıl bir mücadele hattı üzerinden yaşama geçireceğimizi de orada ilan etmeliyiz. Bunu yapmıyorsak otel önü tavaf edilir, takvimsel bir işin gereği olarak orada bulunulur, siyasetçilerle beraber bir şov yapıp dağılınır. Üstelik politikacılar akıl açmak yerine yağ çeker, rant yapmaya kalkarlar. Sevgili Aziz Nesin'in katliamın olduğu yıl yaptığı konuşma çok anlamlı. Yağ çekmiyor. "Sizdenim, sizin gibiyim, aynı düşünüyorum" da demiyor. İleri gidin, değiştirin diyor.

BREXIT, AB'Yİ SARSAR SARSMASINA DA...

Her türlü hayalet var, şimdilik sosyalizm yok

**KRİZİN AVRUPA'DAKİ KOMÜNİST PARTİLERİ
EMPERYALİZMLE HESAPLAŞAN BİR POLİTİK VE
ENTELEKTÜEL ÇIKIŞA DOĞRU SÜRDÜĞÜ GÖRÜLÜYOR.
EMPERYALİZMİN EMRİNDEKİ LIBERAL SOL TETİKÇİLERİN
YAŞADIĞI SARSINTI BİLE KENDİ BAŞINA BİR OLANAK.**

Gerçi büyük reklam yaptılar ve ortalığı ağlama duvarına çevirdiler ama İngiltere'nin, daha doğrusu Birleşik Krallık'ın veya Büyük Britanya'nın, AB'den hemen ayrılacağına veya ayrılabilirliğine dair somut bir işaret yok ortada. Olacağı da çok kuşku. Çeşitli oyunlarla İngiliz yoksullarından AB'ye gelen bu reddiyeyi başka bir yöne çevirmek için çabalar sürüyor. Bir ayrılık olacaksa da bunun on yılları alabileceği açıkça dillendiriliyor Avrupa akademilerinin önde gelen isimlerince. Tıpkı Erdoğan rejimindeki gibi, hukuksal görünümlü yeni üçkağıtlarla durumu idare etmeyi öneriyorlar. Parlametunun halkın ayrılık kararını uygulamaya koymak zorunda olmadığı gibi uyanıklıklar masada örneğin. "Ağırdan alınması" (Boris Johnson) bir başka öneri. Hatta İskoçya'nın Büyük Britanya'dan bağımsızlığını ilan edip AB'ye başvuruda bulunması ve ada ekonomisinin bütün olarak bir resesyona girmesi halinde, bu kararın hiç uygulamaya girmeyeceğini söyleyenler de var. "Londra hemen çeksin gitsin!" diyen Avrupa Parlamentosu Başkanı Martin Schulz ve AB Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncker türünden akıntıya karşı kürek çektiğinin farkında olmayan "acullara" hatırlatılabilir.

Ne mi oluyor?

Her durumda, bu darbeden sonra AB'nin sonun başlangıcını yaşadığı ve bu haliyle devam edemeyeceği elitlerce de kabul ediliyor. Türk candaş-yandaş-ya-naşma medyasının ve o bataklığın solculuğu kimseye bırakmayan garip güllerinin "tezleri" ve tutumları, aynen Avrupa veya AB medyasında da yaşanıyor. Kaos her yerde: Aylarca İngiltere'nin AB'den ayrılmaması için çaba harcayan egemen elitler, büyük sermaye, halkın AB'yi terk kararının ardından da hemen bu ayrılık işlemlerinin tamamlanması için bastırıyorlar. Bir akıl ve mantık dışı "hız talebi" var. Oysa herkes biliyor ki, bu işler öyle kolay değil, yapılacak hatalar tüm Avrupa kapitalizminin altını oyabilir ve tüm yapılar sallanabilir. Bir çıkmaz sokaktalar. Her kafadan bir ses çıkıyor.

Buna kriz demeyeceğiz de ne diyeceğiz? Özellikle 2008'den itibaren önü alınamayan krizin her geçen yıl daha da derinleştiğine tanık olunuyor.

**EĞER SÜSLÜ
SLOGANLAR
BİR KENARA
BIRAKILIRSA,
AB'NİN PEK
ÖYLE ÜZERİNDE
GÖRÜŞ BİRLİĞİNE
VARILMIŞ
DEĞERLER
ÜZERİNDE
YÜKSELMEDİĞİNİ
BREXİT SÜRECİ
BİR KEZ DAHA
ORTAYA ÇIKARMIŞ
OLDU.**

SOSYALİZMSİZLİK HAYALETİ

Gerici Avrupa'da her türlü hayalet dolaşiyor, büyük bir parçalanmanın olası sonuçlarından korkuluyor. Avrupa'da olmayan tek şey, şu anda etkili ve güçlü bir sosyalizm hayaletidir. Bu da sadece tirit kapitalistlerin baskısından çok, solculuk adına tüm köşe başlarını, partileri, vakıfları vs. tutmuş liberal kültür kasaplarının, bir başka ifadeyle "medya endüstrisindeki maaşlıların" bir başarısı. Kendilerini solcu olarak pazarlayan bu memurların, AB'nin parçalanmasından sosyalizm için yeni olanaklar doğabileceğini hatırlatanları sermayenin doğrudan sözcülerinden bile önce davranarak "milliyetçilikle suçlaması" sadece Türkçenin değil, tüm Avrupa dillerindeki egemen sınıfların hik deryicilerinin ortak garabetidir. Bunu engellemek mümkün değil.

İngiliz seçmenlerin AB'ye öngörülememiş bir reddiyeye çıkarmasının sonuçları, bu gerçekleşmesi zor ayrılıktan daha kötü. Önümüzdeki haftalarda Fransa, Hollanda, İsveç, Finlandiya, İtalya ve Danimarka'da, "AB'de kalıp kalmamakla ilgili" referandum çağrılarının gündeme oturacağı konuşuluyor. Avusturya zaten o yolda. Nitekim kısa süre önce cumhurbaşkanlığı seçimini çok az farkla kaybeden ve Anayasa Mahkemesi nezdinde itiraz ettiği seçimlerle ilgili sonucu

bekleyen sağ popülist FPÖ'nün adayı Norbert Hofer, "eğer AB makas değiştirmezse" bir yıl içinde Avusturya'nın bu birliği terk etmek için sandığa gitmesi gerekeceğini bildirdi. Bu eğilimin hızla yayılacağı anlaşılıyor. Özellikle "popülist sağın" durdurulamayan yükselişiyle yeni bir oluşum halini alan Fransa'nın da çekilmesi halinde hem AB'nin hem de Avro'nun tarihe karışacağına kesin gözüyle bakılıyor. Orta ve Doğu Avrupa'daki karmaşık duygular ("Gitmek ki zor, kalmak mı zor?") yeni boyutlar kazanacak.

Almanya'nın bu gelişmelerden huzursuz olması, sadece içeride hızla büyüyen sağ popülist AfD'nin gücüyle ilintili değil. Fransa'da işçi sınıfının hareketlenmesi ve bunun milliyetçi bir kabarma eşliğinde hegemon ülke Almanya'ya sıçraması çok daha büyük korku. Krizdeki AB'den şimdiye kadar kârlı çıkan Almanya'nın tersine, Fransız ekonomisi bir türlü dikış tutturamıyor. Sanayi üretiminin 20 yıl önceki yerinde sayması, genç işsiz oranındaki büyük artış ve sendikaların yazla birlikte yayılan tepkisi hiç "hayra alâmet" değil. Ayrıca Fransa, İtalya, İspanya gibi büyük ekonomiler ile halen enkaz kaldırmaya çalışan Portekiz ve Yunanistan gibi ülkelerin rekor düzeyde bir kamu borçlanması içinde debelendikleri biliniyor. Kendi para politikası olmayan avro ülkelerinin krizi yenmesine mucize gözüyle bile bakılmıyor artık. AB'nin "enternasyonalist" burjuvalarının açığa çıkacak yeni sınıf çatışmalarının üzerini daha fazla nasıl örtecekleri, başlı başına bir soru.

KURALSIZLIĞIN KURALLARI

Eğer süslü sloganlar bir kenara bırakılırsa, AB'nin pek öyle üzerinde görüş birliğine varılmış değerler üzerinde yükselmediğini Brexit süreci bir kez daha ortaya çıkarmış oldu. Maastricht kriterlerinin neredeyse başından itibaren sümen altı edildiği, örneğin yüzde 3'ü aşmaması gereken bütçe açıklarının ve ülke GSYİH'sının yüzde 60'ını geçmemesi gereken kamu

borçlanmalarının neredeyse tarih olmasına bakılırsa hemen anlaşılıyor. Ayrıca yine aynı kurallar gereğince AB üyesi ülkelerin birbirlerinin borçlarına müdahale etmemeleri gerekiyordu ama yüz milyarlarca -karşılıksız- avro çökmekte olan AB üyelerine aktı. Tüm kuruluş kararları çekmecelerde küflenmiş bir oluşum karşısındayız. AB'nin bir yaşayan ölü olduğunu savunanlar çok da haksız değil.

Bütün bu kaostan tümüyle kârlı çıkan Alman büyük sermayesinin, emrindeki liberal solcular ve medya gülleri eşliğinde büyük bir gürültü çıkarması anlaşılabilir. O nedenle Brexit kararının açıklanmasından sonraki çalışma gününde, haftanın ilk gününde, AB'nin kurucu üyeleri Merkel'in davetlisi olarak bir araya geldiler. Berlin'in daha esnek bir AB, gerçekte ise sert bir çekirdek ve etrafındaki bağımlı uydular zihniyetiyle çözüm aramaya çalıştığı gözleniyor. Bir başka şey de şu: Bütün bu gürültü patlamadan önceki haftalarda, Almanya Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier'in Foreign Affairs'te yayımlanan ve Almanya'nın uluslararası siyasette daha büyük sorumluluklar alması gerektiğine ve bu konuda kararlı olduklarına işaret eden yazısı tesadüf bulunmadı. Gerçekten de Büyük Almanya'nın masadaki restleri görmeye meraklı ve bu konuda yeterince refleksiye sahip olduğu anlaşılıyor. AB'nin artık şimdiye kadarki haliyle devam edemeyeceği genel kabul görmüş durumda ve bu, Merkel ve kafadarlarının Avrupa'dan vazgeçmesi olarak yorumlanamaz. Yeni duruma uyum için adımlar atılıyor.

AB'nin bundan sonra Berlin'e mahkûm küçük bir grup ve onların etrafındaki görece daha "serbest" uydular tarzıyla devam etmesi mümkündür. Yani bu yönde bir irade ortaya çıkmış durumda ama sorunlara çözüm olacağı çok kuşkulu. Yeni ayrılmaları tetikleme çok muhtemel.

Kuşkusuz AB, merkezinde sert bir çekirdeğin olduğu daha esnek bir birlik halinde devam edince, barış ve refah sahne alacak değildir. Bu yeni süreç de, barış ve emekçi sınıflar için başlı başına bir ferahlık anlamına gelmeyecek. Ancak AB illüzyonu kırılmış oldu. Özellikle sermayenin en kirli oyuncuğu "liberal solun" elinden böyle bir enstrümanın alınmaması, sosyalistlerin önünü açabilecek yeni alanlara işaret ediyor. Örneğin Avrupa'nın bazı komünist partilerine bakıldığında Brexit üzerine iyi düşünülmüş ve emperyalizmle hesaplanmış derinlemesine yorumlarda buldukları gözleniyor. Avrupa'da özellikle 70'lerdeki Carillo ve Berlinguer'li "Avrupa komünizmi" rüzgârından bu yana on yıllardır etkisizleştirilmiş sosyalizmin hem pratik hem de entelektüel arenada yeni adımlar atması şaşırtıcı olmayacaktır. Kriz, emekçi sınıflar için hep şaşırtıcı bir fırsattır.

■ Osman Çıtsay

İŞÇİ SINIFI GIDA DEVİNDEN GÜÇLÜDÜR

Nestle'de grev var!

KARACABEY'DEKİ NESTLE FABRİKASINDAKİ İŞÇİLER GEÇTİĞİMİZ HAFTA GREVE BAŞLADI. SON OLARAK, BENZER ŞİRKETLERDE ÇALIŞAN NESTLE SU VE ERİKLİ SU İŞÇİLERİNİN DE BU HAFTA GREVE BAŞLAYACAKLARI BİLGİSİ GELDİ.

Nestle'de bugünlerde yaşanan ve fabrikadaki işçileri birleştirmiş olduğu görülen grevin geçmiş yıllarda yaşanmış deneyimlerle bir ilgisi var. 2014 yılında Hak-İş'e bağlı sendikadan Tek Gıda İş sendikasına geçilirken işten atılan ve o dönemde çadır direnişiyle işe iade edilen, grev gözcüsü Erol Şaşı ile görüştük.

Sizi greve çıkaran nedenler nelerdi?

1999 yılında girdiğimde sağlıklı bir delikanlıydım, o dönemki sendika Öz Gıda İş adamcılık yapar, hakkını isteyenleri ezdi; engelli işçilere bile ağır işler verirdi, yıldırma politikası vardı, bel fıtığından iki kez ameliyat olmak zorunda kaldım. İlk direnişten bu yana bazı şeyler değişti. İlk direnişte atılanlardan biriyim. Kalan işçileri korkutmayı amaçladılar, bir bakıma da başardılar ama biz arkamıza bakmadan ayrılıydık süreç buralara gelmezdi. Şu an Tek Gıda İş sendikası burada, işçilerde sendikaya karşı ilk zamanlar bir güvensizlik vardı, çünkü Öz Gıda İş yıllarca işçileri çok kan-

dırdı, yeni sendikanın verdiği sözleri gördükçe bu güvensizlik kayboldu. Grev kırıncı bir kişi bile olmadan, 915 kişinin çıktığı bu grevle belki de yakın tarihte bir ilki başardık. Sekiz yıllık çalışan hala bu fabrikada asgari ücret alıyor. Üretim müdürleri en ufak hatada işçileri suçluyor. Çikolatanın reçetesini değiştirdiler piyasada liderliği kaptırdılar, işçi suçlandı. İki yıl önce şampiyonlar ligi kurduk dedikleri çorba ürünleri şu an batıyor, suç yine işçiye atılıyor. Belki bu grev kötü yöneticiliğin de değişmesi için bir fırsat olur.

Grev taleplerinden biri olan iş güvenliği doğru uygulanıyor mu?

Kahvaltılık gevrek üretilen bölümde hakkını isteyenler oldu, karşılığında gereksiz iş güvenliği kıyafetleri giydirek yanıt verdiler. Haliyle aşırı sıcakta çalışana bone üzerine baret ceza gibi geliyor. Hakkını istedi diye çözüm bu mudur?

Peki, talepleriniz yerine getirilmezse eylemliliğe devam edecek misiniz?

Elbette, ne kadar sürerse sürsün eylemler şehre akacaktır mutlaka, gün geçtikçe beklentiler artacaktır, grev özellikle bayram sonrasında sarkarsa işveren için işler içinden çıkılmaz bir hal alacaktır. Şimdi içerde yaprak kıpırdamıyor, demek ki neymiş işçi yoksa hiçbir şeymişler. Bakıyoruz içerde yemekçiden, temizlikçiye kadar tüm taşeronlara da grev sıçramış, olumsuz bir şey oldu mu hemen haklarını arıyorlar.

■ **Söyleşi: Eda Çapa**

Ne olmuştu?

Nestle Karacabey fabrikası işçileri 2014 yılı toplu sözleşme görüşmelerinde fabrika yönetimiyle uzlaşma sağlayamamış, o zaman Hak-İş'e bağlı Öz Gıda İş Sendikası'na üye işçiler eylem başlatmıştı. Patron ile sendika yönetimi işbirliği sonucu 28 işçi işten çıkarıldı. Ardından işçiler tepki olarak Tek Gıda İş sendikasına geçti, atılanlar ise aylar süren çadır direnişi sonucu işe iade edildi. Bu yıl işçiler ile Nestle'nin patronları arasındaki toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmaya varılmadı. Bursa Karacabey'deki tüm işçiler geçtiğimiz hafta greve başladı. Son olarak benzer şirketlerde çalışan Nestle Su ve Erikli Su işçilerinin de bu hafta greve başlayacakları bilgisi geldi.

Yunanistan'dan selam

Bursa Karacabey'deki Nestle grevine bir destek de Yunanistanlı emekçilerden geldi. PAME geçtiğimiz hafta gönderdiği açıklamada grevci işçileri şu sözlerle selamladı:

"Nestle tekeli dünyanın her yerinde işçileri sömürmektedir. Aynıısını ücret kesintileri yaparak ve işçileri işten atarak Yunanistan'da yapmıştır. Nestle tehditleri arttırmakta, özgürlüklere ve işçilerin haklarına saygı duymamaktadır. Arkadaşlar, mücadeleye devam edin, sizin zaferiniz aynı zamanda bizim zaferimiz olacaktır. Her zaman sizin yanınızdayız. Sınıf dayanışması silahımızdır. Bizler Yunanistan'daki Nestle işçilerini mücadeleniz hakkında bilgilendireceğiz."

Nestle Grevi'nde komünistlere düşen

Sermaye kârlarından kaygı duyduğunda ilk aklına gelen emekçilerin haklarına saldırmak oluyor. Bu bildiğimiz bir şey. Nestle'de bilinen durum yaşanıyor. Dünyanın en büyük gıda tekeli var, tüm "yönetişim" tekniklerini, en yetkin uzmanlar eliyle kullanmaktan çekinmiyor. Yetmediği yerde varlık nedeni olan iktidarın araçlarını sahaya sürüyor, belki yakında bakanlar kurulu kararıyla grevi tatil edecekler.

Olsun, grevler okul değil miydi? İşçiler bir kez ayağa kalktı mı, gerisi gelmez miydi? Yenilgiyle bile sonuçlansa, mücadele öğretmiyor muydu? Ezberimizin bir yanında da bu var.

Ama öyle olmuyor, herkesin kazanacağı, kendiliğinden grevler olamıyor. Çünkü işin doğasına ters. Hakkımızı da alalım ama fabrika sahipleri de kazansın demek, işçi sınıfının partisini oyunun dışına itmek demek, gündelik çıkarları tarihsel çıkarların üzerinde görmek demek, açıktan veya örtülü işçi düşmanlığı yapmak demek...

Nestle grevinde, politik hareketin sergilediği bilinçli bir sabır işçiliğinin önemli yeri var. Üstelik bu sabır işçiliği ile beslenen dayanışma komşu fabrika SÜTAŞ'ı sarmış, ülke tarihinde ilk kez bir TÜSİAD başkanı istifa etmek zorunda kalmıştı.

Türkiye pazarında bir asrı deviren şirketin hatırı sayılır ne direnişi ne de grevi var. Dahası çalışanlar içinde yaygın bir sol birikim hiç olmamıştı. Yükselen muhalefetin talepleri olacaksa işçi sağlığı başa yazılmalıydı. İşçiler

günde üç tona yakın yük kaldırıyorsa orada sağlık falan kalmıyordu. Ve ilk kez bir grev, bu kadar net işçi sağlığı ve güvenliğini mücadele konusu olarak başa yazıyordu.

Dünyanın en büyük gıda tekeli olan Nestle'nin değişmeyen bir stratejisi var. Özellikle gelişmeye açık tarım bölgelerine yatırımlar yaparak, başta marka değeriyle bölgenin tüm değerlerine kolaylıkla el koymak. Marka değerinin toplumsal hayatta bir dönem öyle güçlü etkileri oldu ki, evlenecek adayların Nestle'de çalışıyor olması tercih sebebiydi. Ve sonrasında egemen ideolojiye ve dolayısıyla fabrikaya sarsılmaz bağlarla bağlı bir işçi kuşağı yaratıldı.

Ta ki AKP'li gerici yıllarına kadar. Aynı gemide yer aldıkları veya bir aile oldukları masallarının işçilere geçmediği o "muhteşem" yıllar başladı. Gaz alıcıları yandaş sendika, yetmediğinde İsviçre Vevey'den belirlenen cin fikirli ceolar oldu. Öyle ki 2014 yılında başlayan çadır direnişini yönetmesi için apar topar Venezüella'dan şu anki CEO getirilmişti. Chavez görmüş bir CEO, sınıfı nasıl yöneteceğini bilirdi elbet.

Olmuyor, dikiş tutmuyor. Sermaye bu alanda fena çuvalladı, işçiler kimsenin tahmin etmediği kadar birlik oldu. Tüm bunlara rağmen direnenlerin zayıf karnı gün gibi ortada duruyor: Sınıf bilinci ve bu bilinçle belirlenen bir kolektif hareket tarzı. Bu eksik komünistlerin, onurlu üyeleri oldukları sınıfa karşı görevlerini de tarif ediyor.

■ Eylem Yentürk

KEMAL OKUYAN

STRATEJİK ARAYIŞLAR DEĞİL, KRİZİN ORTASINDA ÇARESİZ

Stratejik sıgılık, kriz

Çok alametler belirdi... Siyasal ve iktisadi olanı birbirinden ayırmaksızın, güçlü bir biçimde söylemeliyiz ki, bu küresel anlamda bir "yönetme" krizidir.

Britanya'da Avrupa Birliği'nde kalıp kalmamanın referandumuna taşınması ve bütün (ve kirli) son an hamlelerine karşı oylamanın "çıkalm" kararıyla sonuçlanması başı sonu belli bir stratejiye bağlanamaz.

Kim ola ki bu stratejinin sahibi?

İngiliz sermayesinin en kudretli temsilcileri mi? Cık; onlar çoğunlukla AB'de kalmaktan yanaydı, işçilere de bunu dayatmaya kalktılar.

İrkçı, milliyetçi-popülist politikacılar mı? Onlar "çıkalm"ın propagandasını yaptılar, seçmen üzerinde ciddi etkileri oldu ama emperyalist İngiltere'nin kaderini henüz çizemiyorlar; bunun için işçi sınıfını saptıran yeri geldiğinde onu bastıran bir güç olmaktan bir iktidar projesi olmaya terfi etmeleri gerekir. Bu noktada değiller.

ABD mi? E hani İngiltere ABD'nin AB içindeki truva atıydı? ABD'nin egemenleri kendileri de sıkışıkken Almanya'nın elini özgürleştirmeyi ve Rusya'ya daha büyük bir istekle el uzatmasını neden istesin?

Konunun ABD ile bir ilgisi var elbette. İngiltere ve AB yalnızca kendi dertleriyle değil ABD'nin dertleriyle de uğraşmak zorunda. Çünkü ABD'nin nereye evrileceği belli değil.

İngiltere'de yaşanan bir krizdir ve bu AB'nin krizidir.

AB krizdedir, çünkü AB üyesi toplumların emekçi bölmesi için birliğin albenisi neredeyse sıfırlanmıştır. İşçilerde büyük ve zaman zaman sokağa yansıyan bir öfke birikmiştir. Orta sınıflarda da bir heyecan kalmamıştır.

AB krizdedir, çünkü AB kodamanları herhangi bir gelecek vaat edememektedir. Birleşik Avrupa projesi ekonomik açıdan bir kabusa dönüşmüş, siyasal açıdan çok erken tıkanmış, ideolojik ve kültürel açıdan iflas etmiştir.

AB krizdedir, çünkü AB kendisini diğer emperyalist odaklar karşısında güçlü kılacak bütünlüklü bir dış politika geliştirememiş, askeri açıdan ABD belirlenimli olmaktan son tahlilde kurtulamamıştır.

AB krizdedir, çünkü başat AB ülkelerinin birbirleriyle olan rekabeti azalmamakta tersine kontrol edilemez hale gelmektedir.

AB krizdedir, çünkü işçiler daha fazla "fedakarlık" yapma niyetinde olmadıklarını göstermeye başlamıştır.

AB krizdedir, çünkü onun lokomotifi Almanya'da hem ekonomi hem dış politika başlıklarında egemen sınıf içindeki farklı

görüşler keskinleşmeye başlamıştır.

Ve ABD de krizdedir. Uzun yıllardan sonra birbirinden gerçekten farklı şeyler söyleyen başkan adayları yarışıyor. Trump başta bir şaka olarak görülmüştü oysa daha ilk konuşmasında farklı bir sermaye birikim modelini temsil ettiği açıkladı, bununla paralel bir dış politika kurgusu vardı ve ciddiydi. Trump insan olarak şaka olabilirdi ama onu destekleyen büyük endüstri çevrelerinin şakası yoktu. Ve ilk kez ABD'nin egemen sınıflarını uzun süredir domine eden spekülasyon manyağı Wall Street merkezli kliğin canı sıkılıyordu. Neo-conları da katalım bunlara...

Anketlerde Trump, bugünkü dengeleri az çok muhafaza edecek olan Hillary Clinton'ın gerisinde ama ne olacağını kimse kestiremez.

Kestiremez çünkü ABD'de işler iyi girmiyor. Kriz bastırıldı, ekonomi toparlanıyor deniyordu ama son aylarda yine durgunluk kendini hissettiriyor, dış politikada ise her şey ama her şey arapça. ABD ittifak sistemini yenilemeye yeltendi, eskisi sarsıldı sarsılmasına ama yeni bir şey yok ortada. Deyim yerindey-

“ ERDOĞAN,
HİÇBİR ŞEYİ
ÇÖZEMEZ.
İSRAİL VE RUSYA
İLE YUMUŞAMA
YENİ SORUNLAR
DEMEKTİR.
KAPİTALİZM DERİN
BİR KRİZDEDİR.
ERDOĞAN OLSUN
YA DA OLMASIN
TÜRKİYE DE
BU KRİZİN
PARÇASIDIR. BU
DÖNEM, TÜRKİYE
KAPİTALİZMİNİN
HİÇBİR BİÇİMDE
İSTİKRARA
KAVUŞMASI
BEKLENMEMELİDİR.

ÇIRPINIŞLAR

zın derinliği ve bombalar

se ABD'nin ittifakları havada!

Almanya ve ABD... Bu iki ülke belirsizliğe yelken açmışken Türkiye sakin limanlara sığınmaz. Zaten Erdoğan Türkiyesi'nin yerleşiklik kazanmasının sınırları var.

Ve ne oluyor, Erdoğan ardı ardına İsrail ve Rusya'ya el uzatıyor.

İsrail'le olan ilişkiler zaten hiç sıfırlanmamıştı. Ticaret, istihbarat, askeri işbirliği kör topal gidiyordu. Asıl sıkıntı Rusya cephesindeydi. İsrail'e dayanmak Erdoğan'ın Arap coğrafyasına girişini kolaylaştırmıştı, yani büsbütün faydasız değildi. Rus uçağının düşürülmesinin ise Erdoğan'a her açıdan zarar verdiği ortada.

Uçağı düşürdü; Suriye'de oyunun dışına atıldı, ABD'nin baskısı karşısında kullanmak için elinde tuttuğu Putin kartını kaybetti, turizm büyük yara aldı, inşaat sektörüne darbe indi, sebze-meyve ihracatı durdu. Dahası ABD Türkiye'nin peşinden bir çatışmaya girme riskini almamak için Suriye'de Rusya ile işbirliğini artırdı, her zaman derin ve kirli ve de kanlı TİT (Turizm-İnşaat-Tekstil) patronları,

**TÜRKİYE
BURJUVAZİSİNİN
ŞU ANDA KÂR
DIŞINDA ORTAK
BİR AKLI VE
ÖNÜNÜ GÖRME
YETENEĞİ YOK.
NE DÜNYA BUNA
UYGUN, NE BÖLGE.**

TİT'in konumu ve iç dengeleri epey bir değişmiş olsa da Erdoğan'a sinirlendi.

Özetle Erdoğan, bugün gerisin geriye çark ederek boşa düşürdüğü "büyük devlet" böhürlenmesi dışında hiçbir şey elde etmedi uçağın düşürülmesiyle.

Şimdi İsrail ve Rusya ile aynı anda yeni bir deneme yapıyor Erdoğan. Bu denemenin arkasında yeni enerji yolları, özellikle İsrail doğalgazının Avrupa'ya Rus desteğiyle taşınması gibi büyük projeler var ama itici güç Erdoğan'ın sıkışmadan çıkma arayışındır.

Sermaye sınıfında bu kadar hızlı hareket eden bir ortak akıl aramak saçmadır. Stratejik açılımlar zaman ister. Yani şöyle bir şey yok: "Türkiye burjuvazisi Rus uçağının düşürülmesine yeşil ışık yaktı çünkü Türkiye burjuvazisi NATO'cudur, şimdi Türkiye burjuvazisi bu yoldan geri dönüyor ve Rusya'nın karpısını çalıyor, çünkü Türkiye burjuvazisi ABD'den uzaklaşmaya karar verdi."

Türkiye burjuvazisinin şu anda kâr dışında ortak bir akli ve önünü görme yeteneği yok. Ne dünya buna uygun, ne bölge.

"Kazancımızı riske atamazsın" ilkel ve genel geçer bir sermaye tavrıdır. Ancak Erdoğan bu tavrıdan çok kendi yalnızlığını kırmak için Rusya-İsrail hamlesini yapmıştır. Birkaç hafta önce Karadeniz'i NATO gölüne çevirme önerisi de aynı kaygının ürünüydü. Üç gün sonra Varşova'daki NATO zirvesinde "eyyyy Putin" diye dellenirse bizimkisi buna da mı stratejik derinlik yakıştıracağız?

Erdoğan, dağılan ittifaklar sisteminde oradan oraya seğırtmektedir. Karşısında da ilkeyle değil, bütünüyle pragmatik hesaplarla hareket eden bir Rusya var. Bir gün İsrail'e terörist devlet diyen, ertesi gün terör mağduru olarak tanımlayan. Bir gün Suudi Krallığı'nı IŞİD finansörü olarak suçlayan, ertesi gün Rusya ile Suudi Arabistan arasında stratejik ilişkilerin gelişmesinden söz eden bir ülkedir Rusya. Erdoğan bir gün dost olur, ertesi gün düşman. Putin Rusyası'nın Türkiye'den farkı, elindeki olanaklar ve pivot ayağını sabit basmasıdır.

Sermayenin dünyası böyledir ve biz burada taraf tutmak, şu ya da bu ittifakı tercih etmek zorunda değiliz. Varsayalım ki, Türkiye ABD'den azıcık uzaklaştı ve Rusya'ya yanaştı. Ya da Rusya-Türkiye-Mısır-İsrail eksenini gerçekten ortaya çıkı. "Yeme de yanında yat!" İyi de, bunun Türkiye'nin emekçilerine ne faydası var!

Geçiniz.

Burada önemli olan, Türkiye'nin sürüklenişidir. Erdoğan'ın her hamlesine stratejik değer biçmek anlamsızdır. Sorun şudur: Erdoğan kendisini o konuma taşıyan güçlerin güvenini yitirmiştir. Gücü kendi eline topladıkça sermaye sınıfının ortak çıkarlarını temsil etme yeteneği de azalmaktadır. Büyük tekeller için kendisi ve yakın çevresi de piyasa oyuncusu olan Erdoğan'ın kişisel manevralarına endeksli bir kapitalizm olmaz; öte yandan o manevraların halk ve emek düşmanı karakterinden vazgeçmek de olmaz. Sermayenin büyük açmazı budur.

Ancak bilelim ki Erdoğan'ın durumu toparlamak için attığı adımlar, yeni ve daha kapsamlı sorunlar yaratacaktır.

Türkiye sürükleniyor. Geçen Özgür Şen soL'da yazdı, bütünüyle katılıyorum, herkes herkesle ittifak yapabiliyor, herkes herkesten özür diliyor; dışarıda kalan her durumda emekçiler. Olayın özü budur.

PKK ile de görüşmeler yeniden başladı. Bir yanda gençler ölüyor, öte yanda pazarlıklar sürüyor. Peki şu mu oluyor: Erdoğan bütün problemleri başlıkları tek tek masaya yatırıyor ve çözüyor, artık akıllandı. Bu denilebilir mi?

Erdoğan, hiçbir şeyi çözemez.

İsrail ve Rusya ile yumuşama yeni sorunlar demektir.

Kapitalizm derin bir krizdedir. Erdoğan olsun ya da olmasın Türkiye de bu krizin parçasıdır. Bu dönem, Türkiye kapitalizminin hiçbir biçimde istikrara kavuşması beklenmemelidir.

İstanbul Atatürk Havaalanı'nda patlayan bombanın Türkiye'nin Rusya ve İsrail hamlesine kuzan ABD'nin işi olduğunu söyleyenler haklı olabilir ama bunun bir önemi yok ki! Kapitalist Türkiye aynı kalacak, sermaye emeğin tepesine binecek sonra Türkiye Cumhuriyeti bir o yana bir bu yana yönelecek, iktidar "hadi azıcık NATO'culuk yapalım, olmadı yarın Avrasyacılık oynarız" diyecek ve tekellerin egemenliğinde barış, huzur, istikrar olacak.

Olmaz.

Üç gün önce o bombalar neden patlıyordu? Bir ay önce, altı ay önce?..

Stratejik derinlikmiş... Şu anda derinlik, sadece ve sadece Türkiye'nin sürüklendiği suların derinliğidir.

Olan can veren, çaresizleşen, yoksullaşan insanlarımıza olmaktadır.

Ne diyorduk; ayağa kalk, boyun eğme, bu sürüklenmeyi durduracak biricik çözüm için kolları sıva.

KONUT-İŞ GENEL BAŞKANI ALICAN KAYHAN'LA SÖYLEŞİMİZE DEVAM EDİYORUZ

Yılda üç beş söz söylemekle sendikacılık olmuyor

BİZ 1993'TE BU SENDİKAYI KURDUĞUMUZ ZAMAN ERDOĞAN HENÜZ BELEDİYE BAŞKANI BİLE DEĞİLDİ VE EVİNİN KİRASINI ZOR ÖDEDİĞİNİ SÖYLÜYORLARDI. HOCALARI FALAN ONUN KİRASINI ÖDEDİKLERİNİ SÖYLEDİLER. ARADAN 25 YIL GEÇMİŞ, KÖŞKLERİ SARAYLARI VAR, MAL VARLIĞI AŞIRI YÜKSEK... AMA KALKIP 20-25 YIL ÇALIŞIP DA BİR EV ALAN KAPICININ EVİNİ ARABASINI BİLE ÇOK BİR ŞEYİMİŞ GİBİ GÖRÜYOR.

Konut-İş Genel Başkanı Alican Kayhan'la yaptığımız söyleşinin ilk bölümünü geçen hafta yayınlamıştık. Kayhan, görüşmemizin yayınladığımız bölümünde, DİSK'le bu sektörde bir sendika kuruluşu için 1992'de yaptıkları görüşmeyi ve bağımsız bir sendika kurmaya karar verişlerini anlatmış, sonraki yıllarda DİSK'in başka sendikalarla birlikte kendilerine yaptıkları daveti neden kabul etmediklerini açıklamıştı. Söyleşinin kaldığı yerden devam ediyoruz.

Bir konfederasyona bağlı olmanın, örneğin, en başta mali kolaylıkları olmasına rağmen bağımsız olarak devam etmeniz başka ne gibi sebepleri var?

Tekirdağ'da, Diyarbakır'da, Mardin'de, İzmir'de, Ankara'da bizden yardım isteyen üyelerimiz vardı. Biz buradan oralara kalktık gittik, sorunlarını çözdük geldik. Biz konfederasyona bağlı olduğumuzda attığımız her adımda yukarıdan izin almak gerekecekti, yaptığımız her şeyi onlara soracaktık. Sendikayı kuracağımız zaman bile bizi 1,5 yıl oyalayan bir yapının içinde hızlı ve pratik davranmamız mümkün olamayacaktı. İşimizi engelleyecekti, biz insanlara istediğimiz gibi hızlı şekilde yardım edemeyecektik. Rahat hareket edemeyecektik. Şimdi çok rahat bir şekilde gidiyoruz, insanlara yardımcı oluyoruz. Evet mali sıkıntılar olmazdı konfederasyonun altında ama bizim için üyelerin haklarını gerektiği şekilde koruyabilmek savunabilmek bize yetiyor. Para gelmesi, fayda gelmesi çok önemli değil bizim için. Bizim için önemli olan o insanın emeğinin sömürülmesine engel olmak, hakkına sahip çıkmak, amacımız budur.

Sarı sendikalardan bir şey umuyordunuz zaten, evet. Aynen beklendiği gibi davranıyorlar. Peki DİSK'teki sorunun sebebi ya da kaynağı olarak neyi görüyorsunuz?

İşte derler ya hani Sistem! Sistemin bir parçası olmuş, düzen içine girmiş DİSK de. Bakıyoruz, DİSK, CHP'ye teslim olmuş durumda. Bu yüzden de sadece CHP belediyelerinde örgütlenebiliyor. Gidip Fatih'te örgütlenemiyor. Uğraşmıyor bunun için. Oturduğu yerde büyük maaşlar alarak, oradaki işçinin durumunun ne olduğunu umursamadan sendikacılık yapılırmı? Şu an yapılan sendikacılık sıfır. Türkiye'de bugün 25 milyon çalışan varken, 2 milyon sendikacı bile yok. Bu utanç sebebidir.

Bazen bizi diğer iş kollarından insanlar arıyor. Yemek sektöründe, metal sektöründe çalışan insanlar. Biz DİSK'e yönlendiriyoruz. İstiyoruz ki bu insanlara yardımcı olsunlar. Hem de insanlar orada örgütlü olsun. Bunun tek sebebi de DİSK'in mücadele dolu geçmişidir. Ama sırf geçmişe bakarak da varlık sürdürülmez. Böyle sendikacılık olmaz. Yani yılda bir iki defa çıkıp üç beş söz söylemekle olmuyor ki sendikacılık. Gidip işin içine girmeli. Fabrikanın içine girmeli. Birebir, yüz yüze konuşup insanları örgütlemeli.

Çalışma koşulları nasıl? Temel haklarınızı alabiliyor musunuz?

Özlük haklarını tabii ki alamıyorlar. Alırsa da sendikanın zoruyla alabiliyor ancak.

Biz 1994'te SHP-DYP koalisyonu sırasında kapıcıların çalışma koşullarıyla ilgili görüştük. Evet kağıt üzerinde bazı haklar verilmiş. Örneğin 1970'te 1475 sayılı iş kanunu kapsamına alınmış, 1971'de Sosyal Sigortalar kapsamına alınmış ama günlük çalışma saati vs. belli değil. Bizim durumu anlatmamız üzerine bir tüzük çıkarıldı. Bu tüzüğe göre kapıcının haftada 45 saat çalışacağı, günde 7,5 saat çalışacağı, genel tatillerden, hafta tatillerinden faydalanacağına dair bir düzenleme getirildi başvurumuz üzerine.

Sonra, 2004'te 4857 sayılı iş kanununda bir değişiklik yapıldı. Kanununun 110'uncu maddesinde kapıcılarla ilgili

bir yönetmelik düzenleneceği yazılıydı. O yönetmelik düzenlendi ve bu yönetmelikte "Kapıcıya görevi nedeniyle konut verilmesi zorunlu değildir" gibi bir madde vardı. Bunun üzerine biz hemen itiraz ettik. İptal için dava açtık. Bunun üzerine Danıştay iptal etti bu maddeyi. 2-3 sene sürdü tabii temyizle birlikte ancak sonunda biz apartman görevlilerine konut verilme zorunluluğunu yeniden yürürlüğe sokmuş olduk.

Tabii bu arada biz Konut-İş'li kapıcılara bunlardan bahsettiğimizde Hak-İş'in, Hizmet-İş'in kapıcılara böyle bir şey olmadığını söylediklerini de duyduk. Biz bunun üzerine kararı, yönetmeliği gönderiyoruz, görüyorlar. Fakat apaçık yalan söylüyorlar. Zihniyet bu. Sendika olmalarına rağmen hükümeti korumak için yalan söylüyorlar.

Peki kanunda, tüzükte, yönetmelikte yapılan düzenlemeler ve iyileştirmeler pratikte ne kadar gösteriyor kendini? Kapıcıların düğüne giderken bile işten atılma korkusu yaşadıklarından bahsettiğiniz örneğin.

Çalışma saatleri ve şartları tabii ki hâlâ sıkıntılı. Şu var, bu kanuni düzenlemeler tazminat alma noktasında bizim elimizi kolaylaştırıyor. Tatilleri, hafta sonlarını, bayramları, fazla mesai her şeyi hesaplayıp yüksek tazminatlar almalarını sağlıyor kapıcıların. Ama çalışırken bu yönetmeliğe uymuyorlar genelde. Örneğin yönetmeliğe göre, sabah kalkıp gazete, ekmek dağıttıktan sonra yarım saatlik dinlenme hakkı var kapıcının. Ancak o sırada biri arayıp da "Kalk bana marketten şunu al", "Bir işim var onu hallet" ya da "Git arabamı yıka" diyebiliyor. Bunun üzerine kapıcı arkadaşımız da mecburen yapıyor bunları, işten kovulurum korkusuyla. Mesela araba yıkamak gibi bir görevi yoktur kapıcının, buna rağmen yapıyor.

Bunların yanı sıra da kapıcıların karşılaştığı başka sorunlar neler-

dir?

Kapıcıların insan yerine konmaması, aşağılanması, ikinci sınıf görülmesi gibi sorunlar da var. Örneğin okullarda kapıcı çocuğu diye çocukların aşağılanmasına, arka sıralarda oturtulmalarına tanık olduk. Bunlarla ilgili de birçok öğretmen ve okul müdürünü şikayet ettik.

Yine mesela normalde bir işyerinde çalışsanız bir patronunuz olur, kime iş yaptığınız bellidir; 30 dairesi bir apartmanda kapıcı olduğunuzda en az 30 patronunuz vardır ki bir de bunların eşleri çocukları var. İnsanlar türlü türlü. Kimisi sinirli, kimisi kaba, kimisi üstten bakan... Kapıcıların bunların hepsiyle ayrı ayrı uğraşması gerekiyor. Az önce söyledim mesela, "Git arabamı yıka" diyor bir apartman sakini. Bu kapıcının işi değildir ama burada "Sen kapıcısın, yap işte" gibi bir bakış açısı var.

Kapıcı, gecenin bir yarısında aranarak da iş buyrulabilir ona. Bu iş kolu zor. Dışarıdan bakınca çok kolaymış gibi görünüyor kapıcılık. "Ne yapıyor canım? İki ekmeği getiriyor altı üstü." diyorlar. Bahçe işi yaptırılıyor, markete kasaba gönderiliyor, temizlik yaptırılıyor, her

türlü kişisel işe koşturuluyor... Örneğin temizlik haftada 2 gün yapılmalı yönetmeliğe göre ancak bazı apartmanlarda 4 kez yaptırılıyor. Kapıcı hep boş boş oturuyormuş gibi geliyor insanlara.

Oturmuş oldukları daireler mağaraları andıran yerler. Işık almayan, nemli, aşırı yağmur yağdığında su basan dairelerde yaşamak zorunda kalıyorlar. Bununla da ilgili girişimlerimiz oldu. İmar Kanununa, Belediye İmar Yönetmeliklerine uygun olması lazım, güneş ve hava alan evler olması lazım örneğin ama böyle olmuyor.

Yağmur bastığında eşyaları kullanılmaz hale gelen birçok üyemiz oldu. İstanbul'da da başka şehirlerde de. Örneğin Samsun'da bir sel felaketi olmuştu hatırlarsınız. Birçok vatandaş hayatını kaybetmişti. Orada hayatını kaybedenlerin çoğunluğu kapıcıydı. Ses kayıtlarından hatırladığımız Çevre ve Şehircilik Bakanı gidip kapıcı dairelerinin daha üst katlarda olacağını, daha iyi koşullar sağlanacağını söyledi. Ama değişen hiçbir şey olmadı. Kendileri için çok şey değişti ama emek tarafında, bu iş kolunda hiçbir iyileşme olmadı.

**KAPICILARIN
ÇOĞUNUN
EŞLERİ EVLERE
TEMİZLİĞE
GİDİYORLAR.
BU YÜZDEN
DE HEPSİNİN
SAĞLIK
DURUMU
KÖTÜ. HER
TÜRLÜ KÖTÜ
ŞARTA RAĞMEN
ÇALIŞIP BİR EV
ALMIŞ OLAN
KAPICIYA
ONU BİLE ÇOK
GÖRÜYÖRLER.**

Bakın şöyle bir şey söyleyeceğim. Recep Tayyip Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde 2014'te mahalli idari seçimde aday tanıtımı yaparken "Bu ülkede artık kapıcılar 'bile' ev, araba alabiliyor." gibi bir cümle kullanılıyordu. Kapıcılar sanki insan değil de onlar bile araba ve ev sahibi olabiliyor demek, kapıcıyı aşağılamaktır. Bu iki şekilde de sıkıntılı bir söylem. Bir kere evi arabası olan çok fazla kapıcı yok aslında. İkincisi olsa bile insanca yaşamak herkesin hakkıdır. Özellikle "kapıcılar bile" demek ayrımcılıktır. Kapıcıların çoğunun eşleri evlere temizliğe gidiyorlar. Bu yüzden de hepsinin sağlık durumu kötü. Her türlü kötü şarta rağmen çalışıp bir ev almış olan kapıcıya onu bile çok görüyorlar.

Biz 1993'te bu sendikayı kurduğumuz zaman Erdoğan henüz belediye başkanı bile değildi ve evinin kirasını zor ödediğini söylüyorlardı. Hocaları falan onun kirasını ödediklerini söylediler. Aradan 25 yıl geçmiş, köşklere sarayları var, mal varlığı aşırı yüksek... Ama kalkıp 20-25 yıl çalışıp da bir ev alan kapıcının evini arabasını bile çok bir şeymiş gibi görüyor.

NATO ZİRVESİ 8-9 TEMMUZ'DA VARŞOVA'DA TOPLANIYOR

Emperyalizmin savaş örgütü

NATO HİÇBİR ZAMAN BİR SAVUNMA ÖRGÜTÜ OLMADI. EMPERYALİST SALDIRGANLIĞIN HEDEFLERİ DEĞİŞSE BİLE TEMEL YÖNELİMLERİ DEĞİŞMEDİ VE NATO BU YÖNELİMLER ÜZERİNDE VARLIĞINI SÜRDÜRDÜ.

Polonya'nın ev sahipliğindeki NATO Zirvesi, 8-9 Temmuz tarihlerinde başkent Varşova'daki Ulusal Stadyum'da gerçekleştirilecek. Ulusal Stadyum, NATO Zirvesi sırasında aralarında 70 devlet ve hükümet başkanının da bulunduğu yaklaşık 7 bin katılımcıyı ağırlayacak. Varşova Zirvesi'nin katılımcı sayısı bakımından NATO tarihinin en büyük toplantısı olması beklenirken, zirveye NATO üyesi 29 ülkenin devlet ve hükümet başkanları ile dışişleri ve savunma bakanları, Avrupa Komisyonu, Avrupa Konseyi, Dünya Bankası temsilcilerinin de içlerinde bulunduğu yaklaşık 2 bin delegenin katılacağı tahmin ediliyor.

Avrupa Konseyi, NATO Zirvesi sırasında AB-ABD liderler toplantısının da yapılacağını duyurdu. ABD Başkanı Barack Obama, Avrupa Konseyi Başkanı Donald Tusk ve Avrupa Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncker'in katılacağı görüşmede, ortak siyasi, ekonomik ve uluslararası güvenlik konuları ele alınacak. Britanya'nın "Brexit" kararından sonra bu görüşme daha önemli hale gelmiş durumda.

Varşova Pakti'nin dağılmasının 25. yıldönümünde gerçekleşecek olan NATO Zirvesi'nde, ana gündemin Rusya olması

bekleniyor. NATO'nun doğu sınırının güçlendirilmesi konusunun ele alınacağı zirvede, birliğin Ukrayna, Suriye ve Irak politikaları, mülteci sorunu, siber savunma ve enerji güvenliği başlıkları görüşülecek.

Varşova Zirvesi'yle birlikte Polonya tam üyelik statüsüne geçmeyi beklerken, Gürcistan, Karadeniz'deki konumu, Rusya'nın Abhazya ve Güney Osetya müdahalelerini gerekçe göstererek NATO üyeliği sürecinin başlamasını bekliyor. NATO üyesi olmayan Ukrayna'nın Devlet Başkanı Petro Poroşenko da zirvede yer alacak.

Türkiye adına zirveye Recep Tayyip Erdoğan katılacak. Erdoğan'ın bir yandan Rusya ile yakınlaşmaya çalışırken, Karadeniz'in Rus gölü haline geldiği tespiti, IŞİD'e karşı El-Nusra'nın desteklenmesi önerisi, Suriye'de güvenli bölge ve uçuşa yasak bölge gerekliliği tezlerini yeniden gündeme getirip getirmeyeceği merakla bekleniyor. Suriye'de NATO'nun daha aktif bir rol alması ve istihbarat işbirliğinin artırılması konusundaki beklentilerini ileticek olan Erdoğan'ın, PYD'ye verilen desteğin sonlandırılması konusundaki taleplerini yeniden dile getireceği bildiriliyor.

2014 Galler Zirvesi'nde Rusya'nın

gerçekleştirebileceği bir saldırı durumunda hemen karşılık verebilecek bir öncü güç oluşturma kararının üzerine, Varşova Zirvesi'nde Rusya'nın Doğu Avrupa'daki etkinliğine karşı bu bölgedeki askeri varlığını arttırmayı hedefleyen NATO, bölge ülkelerinden silahlanmaya daha fazla bütçe ayırmasını isteyecek. ABD Kara Kuvvetleri Komutanı Ben Hodges, Doğu ve Orta Avrupa'da Rusya'yı caydırmak amaçlı, sembolik değil; gerçek bir üsse ihtiyaç duyulduğunu ve bunu Varşova Zirvesi öncesi önerenlerden birisi olduğunu açıkladı.

Varşova Zirvesi'nde, NATO tarafından Türkiye'ye gönderilen AWACS gözlem uçaklarının görevlerinin genişletilmesiyle birlikte, Suriye'de IŞİD'in bombalanması konusunun da görüşüleceği belirtiliyor. Böyle bir kararın alınması, NATO'nun Suriye'ye doğrudan müdahil olması anlamını taşımasından dolayı, bu kararlar birlikte Rusya, Çin ve İran'la NATO arasındaki gerilimin daha da artmasından endişe ediliyor. Bu öneriye ABD öncülük ederken, kararın alınmasında zirve tarihine kadar NATO politikasını belirleyen ülkeler arasında gerçekleşecek müzakerelerin belirleyici olacağı belirtiliyor.

DÜNYA BARIŞ KONSEYİ'NDEN İRAKLİS ÇAVDARİDİS:

NATO'yu halkların mücadelesi durdurabilir

"ALMANYA, YUNANİSTAN VE TÜRKİYE'NİN EGE DENİZİ'Nİ KORUMA DAVETİNİN ARDINDAN NATO'NUN ALDIĞI SON KARARLAR GERGİNLİĞİ DAHA DA ARTIRIYOR VE DÜNYA ÇAPINDA DAHA GENEL BİR SAVAŞIN EŞİĞİNE DAHA DA YAKLAŞTIRIYOR."

Boyun Eğme, Dünya Barış Konseyi Yürütme Kurulu Sekreteri İraklis Çavdaridis ile görüşerek, Varşova'da 8-9 Temmuz'da gerçekleşecek NATO zirvesi konusundaki değerlendirmelerini aldı.

8-9 Temmuz tarihlerinde Varşova'da düzenlenecek NATO zirvesi öncekilerden daha fazla kaygı yaratıyor ve kötü kokular saçıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz, bu zirvenin barışı ve dünya halklarını çok daha fazla tehdit etme olasılığı var mı?

Tarihsel olarak Dünya Barış Derneği, emperyalizmin silahlı örgütü olan NATO'ya prensipte güçlü bir şekilde karşı çıkan tek uluslararası barış yapılandırmasıdır. NATO'nun kuruluş amacı asla savunma olmadı. Aksine, daima saldırgan bir karaktere sahip oldu; gerici rejimleri destekledi, darbe komplolarına karşıtı ve çok uluslu şirketlerin ve tekellerin çıkarlarına hizmet etti. NATO'dan sonra kurulan Varşova Paktı dağıldı, NATO ise doğuya doğru daha da genişledi. NATO'nun aynı zamanda, özellikle AB'nin Lizbon Antlaşması'ndan ve 2010'da Lizbon'da gerçekleşen zirveden sonra, Avrupa Birliği ile stratejik bir ortaklık ve işbirliği kurduğu biliniyor. NATO aslında, plan ve hedeflerini gizli tutmuyor. Temmuz ayında Varşova'da gerçekleşecek zirvede, geçmişteki birçok eylemi onaylanacak ve Baltık Denizi'nden Bulgaristan'a kadar olan hatta yerleştirilen 30.000 kişilik askeri birliğin mevzilenmesi resmi hale gelecektir. NATO, Doğu Avrupa'da bir füze-savar kalkanı yerleştirerek Rusya'dan gelebilecek bir saldırıyı engellemeyi ve aynı zamanda ilk saldırı şansını garanti

altına almayı amaçlıyor. Avrupa Birliği ise kendi tarafında bir 'Avrupa Ordusu' kuruyor ve kendi 'çıkarma timleri' ile bir yandan NATO ile askeri görevleri koordine etmeye, diğer yandan ise kendi üye-ülkeleri içindeki olası kitlesel eylem ve halk ayaklanmalarına karşı önlem almaya hazırlanıyor.

Dünya Barış Konseyi tahminlerinde haklı çıkmıştır. 1999 yılında NATO'nun Yugoslavya'da yaptığı emperyalist müdahale ve bombardımanın ardından Kosova'da kurulan hami devlet, daha sonra Afganistan, Irak, Kuzey Afrika ve özellikle Libya'da uygulanmış olan bir planın başlangıcı ve denemesi oldu.

Ayrıca NATO, gerici rejimlere karşı birleşmiş öfkenin kullanıldığı Arap Baharı olarak anılan süreçte de, ABD ve AB ile işbirliği yaptı.

2014 yılında ABD ve AB, Ukrayna hükümetinin darbeye devrilmesine yol açtılar - kısmen, Neo-Nazi 'fırtına askerlerini' silahlandırıp donatarak- ve Rusya Federasyonu'na karşı siyasi ve ekonomik olarak Ukrayna'ya hükmetmek için kendilerine hizmet eden bir hükümet yerleştirdiler. NATO; İsveç, Finlandiya, Sırbistan, eski Yugoslav Makedonya'sını ve Kıbrıs'ı bir 'barış ortaklığında' buluşturmaya planlıyor. Tüm bunlar, Almanya, Yunanistan ve Türkiye'nin Ege Denizi'ni koruma davetinin ardından NATO'nun aldığı son kararlar gerginliği daha da artırıyor ve dünya çapında daha genel bir savaşın eşğine daha da yaklaşıyor.

Dünya Barış Konseyi zirvenin yapıldığı günlerde protesto etmek için neler planladı?

Dünya Barış Konseyi daha önce İstanbul, Strasburg, Lizbon, Şikago ve Galler'de protestolar ve konferanslar örgütledi. Temmuz ayında Varşova'da bun-

lara devam edecek. 8 Temmuz'da NATO üye-devletlerinden dostların katılımıyla ve yurtdışından kardeş Uluslararası Demokratik Örgütlerinin desteği ile NATO karşıtı bir konferans gerçekleştireceğiz. Kampanyamızda 'Barışa evet, NATO'ya hayır' sloganıyla, NATO'nun halklara ve barışa düşman olduğunu vurgulamak istiyoruz. Dünya Barış Konseyi'nin ve üye örgütlerinin kendi ülkelerinde aynı dönemde temelde bu konuda faaliyet göstereceklerini biliyor ve inanıyoruz. Bu planlar siyasi etkinlik ve sohbetlerle, elçilik ve NATO binalarının önündeki protestolarla ve birçok ülkede kitlesel eylemlerle şimdiden gerçekleşmeye başladı. Varşova'daki varlığımız sadece NATO'nun emperyalist ve suç içeren planlarına karşı bir protesto ve kınama değil, aynı zamanda çok zorlu koşullarda mücadele eden Polonya'daki barışsever güçlere bir dayanışma niteliği taşıyor.

İçinden geçtiğimiz dönemde emperyalizmin dünya işçi sınıfına ve halklara saldırısı nasıl engellenebilir?

Dünya Barış Hareketi ve özellikle Dünya Barış Konseyi yıl boyunca 'Büyük Ortadoğu' projesine karşı Ortadoğu'da; emperyalistlerin büyük askeri birlikler mevzilendirdiği Doğu Avrupa ve ABD'nin askeri gücünün %60'ını taşıdığı Asya-Pasifik'te ABD, NATO ve AB'nin emperyalist planlarına karşı mücadele ediyor. Benzer şekilde, ABD'nin 4. Deniz Donanması'nı sürdürdüğü Latin Amerika'da ve askeri müdahalelerin terörle mücadele bahanesiyle yoğunlaştığı Afrika'da saldırganlığı giderek artan emperyalizme karşı mücadele ediyoruz. Barış hareketinin bu mücadelesinde, savaş ve çeşitli saldırıları hazırlayan ve yürüten güçlerinin halklara ve işçi haklarına karşı yapılan saldırılar için de sorumlu olduğu gerçeğinin vurgulanması önemlidir. Tekeller ve büyük sermaye, emperyalist barış ve savaş döneminde bir yandan yeni enerji kaynakları, pazarları ve etki alanları ararken sistem içindeki krize rağmen kârlarını büyütme devam ediyor. Halkların birleşmiş, örgütlü ve kararlı mücadelesi bunları durdurabilir, zayıflatabilir ve nihai olarak emperyalist egemenliği alaşağı edebilir.

Fotoğraf: Cem Özbek

TÜRKİYE'DE İŞÇİLERİN MÜCADELE TARİHİNE BAKARKEN:
1980'DEN GÜNÜMÜZE

Bu düzen örgütlü işçi sınıfına katlanamıyor

ÖRGÜTLÜLÜĞÜN KIRILAMADIĞI YERDE, BOZULMASI, ETKİSİZLEŞTİRİLMESİ YA DA ÇÜRÜTÜLMESİ HER ZAMAN BURJUVAZİNİN TEMEL SİLAHI OLMUŞTUR.

Faşist Anayasa'nın kabulünden sonra sendikal hak ve özgürlükleri neredeyse ortadan kaldıracak 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu 1983 yılında kabul edildi. Yeni yasalar özü itibarıyla işçilerin sendikalaşmasını engelleyen, işçi sınıfının grev hakkının uygulanmasını zorlaştıran işçi düşmanı bir niteliğe sahipti. Çok açık ki burjuvazi iktidarını sarsan günlere dönme niyetinde değildi, o dönemden bir patronun ifadesiyle

“artık gülme sırası” onlarındı.

12 EYLÜL SONRASI İLK UYANIŞ: BAHAR EYLEMLERİ

12 Eylül'de tırpanlanan hakların geri alınması için darbe sonrası ilk kitlesel kıpırdanış 80'lerin sonunda “Bahar Eylemleri” olarak anılan kamu işçilerinin hareketiyle başladı. Özellikle reel ücretlerde yaşanan kayıplar bu eylemlerin kalkış noktasını oluşturuyordu. Kamuda çalışan işçilerin 1989 yılı Mart, Nisan ve Mayıs aylarında başlattıkları eylemler

12 Eylül 1980 sonrasında ilk büyük işçi hareketi dalgasıydı. Türk-İş'e bağlı 26 sendikaların oluşturduğu Koordinasyon Kurulu'yla üç kamu işveren sendikası arasında sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması sonrasında yaklaşık 600 bin kamu işçisi 1989'un bahar aylarında üç ay boyunca etkili eylemler yaptı.

Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçiler Türk-İş merkezinin tüm isteksizliğine karşın tabandan yaratılan ve sendikaları da peşinden sürükleyen eylemler dalga-

Bahar Eylemleri ve Sol

Bahar Eylemleri olarak başlayan ve Zonguldak Yürüyüşü ile son bulan dalga, on yıldan fazla süren müthiş baskılar karşısında tepki biriktiren işçi sınıfının kendiliğinden eylemliliğinin sendika bürokrasisini aşmasıyla şekillendi. Sol hareketin genelinin bu süreç karşısındaki tavrının ise bir tür bocalama olduğunun altı çizilmelidir. Bu ne yapacağını bilememe halinin en uç noktası troçkistlerin Şemsi Denizer'i bir işçi kitle partisi kurmaya ve başına geçmeye çağırması örneğinde kendisini bulurken partimizin o eylemliliğe izleyen dönemde örgütlü adı olan Sosyalist Türkiye Partisi bahar eylemcilerinin sendikal bürokrasi ile kavgasına "Kim Bunlar?" afişiyle katılmıştı. O dönemde sendikal bürokrasiyi ciddi şekilde rahatsız eden bu çıkış solun genel basiretsizliği ve dönemin reformizm ağırlıklı havası sayesinde başarılı olamadı. Sendikal bürokrasiyi genel olarak sarsan bu dalganın sonuysa ne yazık ki Türk-İş bürokrasisinin solumsuz bir kostümlerle konsolide edilmesiyle son buldu. Bayram Meral, Şemsi Denizer ekibinin 1992 kongresinde yönetime gelen listesinin adı "Değişim"di.

sını başlattı. Bugüne kadar yaptığı toplu sözleşmeleri işverenlerle sürdürmeme temelinde yapan, 1969'da yaptığı Tandoğan mitingi dışında düzenlediği kitlesel bir miting dahi olmayan Türk-İş'in dipten gelen bu dalgaya engel olması pek mümkün gözüküyordu. Türk-İş'e bağlı sendikalar ve bazı bağımsız sendikaların yer aldığı "Şubeler Platformu" örgütlenmesi dönemin yükselen sınıf hareketi dinamizminin sendika bürokrasisine sığmamasının bir sonucu olarak ortaya çıktı. Kamu işçileri MESS'in eski başkanı Turgut Özal'ın başbakan olduğu ANAP hükümetini merkeze koyan siyasi talepleri de içeren eylemler gerçekleşti. Yükselen bu dalga 1989 yılında Türk-İş'e ilk kez 1 Mayıs'ı kutlattı. Bu dönemde işçi sınıfının nesnellığı, sınıf ile siyasetin bir araya gelmesini olanaklı hale getirmişti.

Kamu işçileri Bahar Eylemleri sırasında yürüyüş ve mitingler dışında özgün eylemlere de başvurdu. Yemek ve sakal boykotu, toplu boşanma davası açma, çıplak ayakla yürüyüş, açlık grevi, vezne önünde bekleme, vizite eylemi, ücret almama başlıca eylem türleriydi. 12 Eylül sonrası kamu işçilerinin yaşadığı ekonomik kayıpları telafi eden Bahar Eylemleri darbe sonrası büyük bir sessizliğe gömülen işçi hareketinin yeniden dirilişinin simgesi oldu.

BÜYÜK MADENCİ YÜRÜYÜŞÜ: HEDEF ÇANKAYA'NIN ŞİŞMANI

Zonguldak'taki Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) ve Maden Tetkik ve Arama Enstitüsü (MTA) işyerlerinde örgütlü olan Türk-İş'e bağlı Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) ile işveren arasında 48

bin işçi için sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine sendika grev kararı aldı. 30 Kasım 1990 tarihinde Zonguldak'ta başlayan grev, 4-8 Ocak 1991'de tüm Zonguldak halkının Ankara Yürüyüşü ile doruk noktasına çıktı.

Sendika, hükümetin anlaşmaya yanaşmaması üzerine 4 Ocak 1991 tarihinde Ankara'ya gitme kararı aldı. 4 Ocak'ta işçileri Ankara'ya taşımak için gelen otobüsler Zonguldak'a sokulmayınca yürüyüşün fitili ateşlenmiş oldu. 8 Ocak'ta sona erecek olan yürüyüş halkın yoğun katılımıyla 100 bini bulmuştu. Zonguldak şehri bir bütün halinde Ankara'ya doğru yürüyüşe geçmişti. Yol üzerinde esnaf dükkanlarına "Hasılatın yarısı işçilere verilecektir" yazısını asmıştı. Madenciler "Çankaya'nın şişmanı, işçi düşmanı" ve "Yolumuz Ankara, hedefimiz Çankaya" sloganlarıyla Mengen'de kurulan barikata kadar kararlılıkla yürüdüler. 8 Ocak günü Ankara yolu kavşağına 8 km kala Genel Maden-İş Başkanı Şemsi Denizer'in "Yürüyüşü bitiriyoruz, Zonguldak'a dönüyoruz" açıklamasıyla yürüyüş sona erdi. 25 Ocak'ta Bakanlar Kurulu grevin 2 ay süreyle ertelendiğini açıklayınca madenciler 27 Ocak'ta işbaşı yaptılar.

'89 Bahar Eylemleri ve Zonguldak Yürüyüşü işçi sınıfının kendiliğinden gelişen, sendika bürokrasisini aşan, sınıfın güncel meşruiyetini çok net ortaya koyduğu eylemlilikleri olarak tarihe geçmiştir.

4 OCAK 1991 GÜNÜ BAŞLAYAN, 8 OCAK'TA SONA ERECEK OLAN BÜYÜK MADENCİ YÜRÜYÜŞÜ HALKIN YOĞUN KATILIMIYLA 100 BİNİ BULMUŞTU.

Kamu emekçileri hareketi

90'lerde kamu emekçilerinin sendikal hareketlenmesinde 89'daki işçi hareketindeki yükselişin bir etkisi elbette olmuştur. Ama ülkemizdeki memur hareketi 60'ların ikinci yarısından başlayan ve 70'lerde en yüksek noktasına ulaşan bir harekettir. Üstelik bu hareketin ilk akla gelen temsilcileri olan TÖS, TÖB-DER çizgisinden ibaret olmadığı da bilinmelidir. Bu birikimin taşıyıcısı olan ve başını öğretmen hareketinin çektiği açık olan hareketlenme '89

ile başlayan dalganın örneğin reel ücret gerilemesinin durdurulması gibi kazanımlarının da etkisiyle kısa zamanda etkili bir çıkış yapmıştır. Bu şekilde memur hareketi kitlesel, meşru bir sınıf hareketi olmasına rağmen sınıf bilincinden ziyade ekonomik taleplerin ağır bastığı bir hareket özelliği taşıyordu.

Kamu emekçileri, sendikalarını kurmadan önce Kamu Çalışanları Platformu'nu (KÇP) oluşturmuş, sendikalar kurulduktan sonra, aralarındaki güç birliğini sağlamak amacıyla Kamu Çalışanları Sendi-

AKP'li yıllar

AKP'nin iktidara geldiği tarihten itibaren işçi hareketi kuşkusuz ciddi bir gerilemenin içerisine girdi. AKP'nin toplumu gerici piyasacı bir eksende dönüştürme serüveninde öncelik her zaman emek alanında oldu. Yaşadığı tüm siyasi krizlere karşın sermayenin önünü açmak adına asla frene basmadı. Örgütlü bir sınıf hareketinin yokluğu ve güçsüz sendikal yapılar sayesinde işçi düşmanı yasaları hayata geçirme noktasında önemli bir engelle karşılaşmadı. Bir yandan sermayenin istekleri doğrultusunda yasaları düzenlerken, bir yandan da Hak-İş aracılığıyla kendi sendikalarını büyütme amaçladı. Hak-İş de örgütlü olduğu alanlarda AKP'yi ve sermayeyi rahatlatma misyonunu üstlendi. 2002-2008 arasındaki dönemde Hak-İş'in üye sayısı yaklaşık yüzde 40, yandaş memur konfederasyonu Memur-Sen'in üye sayısı yüzde 650 artış gösterdi. AKP bu sırada Hava-İş ve Petrol-İş örneklerinde olduğu gibi Türk-İş içerisindeki muhalif sendikaları ele geçirme operasyonlarını da başarıyla gerçekleştirdi.

İşçi sınıfının 2000'li yıllarda TÜPRAŞ ve SEKA gibi KİT'lerin özelleştirilmesine karşı gerçekleştirdiği ve etkili olmayan eylemleri dışında bir hareketliliği olmadı. AKP döneminde greve katılan işçi sayısı Cumhuriyet tarihinin en düşük seviyesine indi. Toplu sözleşme kapsamındaki işçi sayısı sürekli azaldı. AKP'nin politikaları yüzünden sermaye elini her geçen gün güçlendirirken işçi sınıfı kan kaybetmeye devam etti.

“ÖLMEK VAR DÖNMEK YOK”

Tekel işçilerinin 2009 yılının sonunda geçici işçi statüsüne geçirilmesini içeren 4-C kadrosuna tepkilerden gelişen, Ankara'daki 78 günlük mücadelesi adeta

işçi sınıfın biz buradayız çığlığı oldu. Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası üyesi işçilerin başlattığı eylemler 1980 sonrasında en büyük toplu iş bırakma eylemlerinden birisine sahne oldu.

“Ben, toplumsal muhalefetin genişlemesinden, büyümesinden, bir cephe haline gelip sokaklara çıkmasından memnun değilim. Bir siyasi iktidar bundan memnun olmaz. Parlatonun içindeki siyasi partilerin eleştirisi veya bizi yıpratmasına biz gülüp geçiyoruz. Çünkü hiç etkili değiller ama karşıımızdaki muhalefet sokağa çıkar da bunun içerisinde hanım kardeşlerimiz, gençler, onların yavruları çıkar ve bunlar üzerin-

den iktidar yıpratılmaya çalışılıyorsa ben bir siyasetçi olarak bundan çekinirim, endişe ederim.”

Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın Tekel direnişiyle ilgili bu ifadeleri AKP'nin ruh halini çok açık bir şekilde yansıtıyordu. Ankara'da 78 gün süren TEKEL Direnişi, devletin tüm mekanizmalarını ele geçirmiş olan AKP'yi hayli telaşlandırmıştı. Ülke genelinde halkın işçilerle gösterdiği dayanışma da bu korkunun büyümesine neden oldu.

METAL FIRTINA

Yaklaşık 30 yıldır sarı sendika Türk Metal'in esareti altında olan metal işçi-

kaları Platformu (KÇSP) kurulmuştur. KÇSP öncülüğünde çok sayıda iş bırakma eylemi, kitlesel basın açıklamaları ve Ankara yürüyüşleri yapılmıştır.

1980'li yılların son çeyreğinde başlayan ve 1989 Bahar Eylemleri ile doruk noktasına ulaşan kamu işçilerinin eylemlerine paralel olarak, önce eğitim emekçileri ile başlayan, ardından hızla diğer alanlara yayılan kamu emekçileri hareketi önemli bir çıkış gerçekleştirmiştir. 1990'lı yıllar, acil ve somut talepler üzerinden binlerce kamu emekçisinin mücadeleye başladığı, ekonomik, sosyal ve sendikal hakları için alanlara çıktığı ve siyasi iktidarla karşı karşıya geldiği bir dönem olması açısından önemlidir. Ancak 80'lerin sonundan itibaren yükseliş içerisinde olan kamu hareketi konfederasyonlaşma süreciyle birlikte adım adım işe kapanış dönemine girmiş-

tir. KESK, üye sayısı artan ama sınıfsal mücadele dinamikleri körelen bir yapı halini almıştır.

Bu sonucu doğuran en önemli etken ilk çıkış noktasındaki hatadır: Memur hareketinin işçi sınıfından ayrı bir kimlik araması. Yeni bir sendikal akımın yaratılması sonrasında üstelik bunun uluslararası anlaşmalarla sağlanacağı varsayılan bazı haklar zemininde ayrı bir konfederasyon olarak örgütlenmesi ülkemiz işçi sınıfının bölünmesine en büyük katkıyı yapan hatalardan birisi olmuştur. Partimiz bu hatayı o zaman göstermeye çalışmış ve "Memur değil İşçi" broşürü yayınlanarak bu eleştiri yaygın şekilde sınıfa ulaştırılmıştır.

Bu çizginin sonunda kimlik siyasetinin geldiği noktanın konfederasyon başkanını AKP'ye akıl adam yapması şaşırtıcı olmasa gerektir.

leri 2015 yılında Metal Fırtına olarak adlandırılan bir direnişe imza attılar. Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda metal işçileri arasında düşük ücretlere, kötü çalışma koşullarına, sendika baskısına dair var olan huzursuzluk imzalanmış grup toplu iş sözleşmelerinde alınan düşük ücret zamları üzerine tırmanmaya başlamıştı. İşçilerin bu huzursuzluğu Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) ve Türk Metal'e karşı büyük bir işçi isyanına dönüştü. Bursa OYAK Renault fabrikasında "ücretlerin iyileştirilmesi, Türk Metal'in fabrikadan çıkarılması" talepleriyle üretimi durduran işçiler, TOFAŞ, Ford, Türk Traktör başta olmak üzere Bursa ve Kocaeli'de pek çok fabrikada benzer taleplerle yükselen bir direniş dalgasını tetikledi. Binlerce işçi üretimi durdururken, işçiler Türk Metal'den toplu halde istifa etmeye başladı.

İşçilerin Türk Metal'e öfkesi eylemlerle devam etti. İşçilerin daha iyi bir toplu sözleşme için Türk Metal'e 5 Mayıs'a kadar verdiği süre dolduğu için işçiler sendikadan istifa etmeye başladı. Haziran ayına kadar metal işçileri büyük bir direniş yürüttüler ve taleplerinin kabul edilmesiyle direnişleri sonlandı.

■ Korhan Ege

Bomba da patlasa çalışmaya devam

Özgür Şen

İŞİD son saldırısını bir işyerine yaptı. İstanbul Atatürk Havalimanı binlerce işçinin çalıştığı dev bir işyeri. Doğrudan ulaşım sektörünün farklı bölmelerinde çalışan emekçilerin yanı sıra turizm sektörüyle bağlantılı pek çok işçi de günün farklı saatlerinde havalimanında bulunuyorlar. Türkiye'deki ulaşım sektörünün kalbi olarak görülebilecek bir nokta olan Atatürk Havalimanı, Türkiye'nin günlük yaşantısında da önemli bir yer tutuyor.

Dolayısıyla saldırıdan hemen sonra yaşanan panik ortamında havalimanının bir an önce işletilmeye başlanma çabası yalnızca patronların hiç kaybolmayan kâr hırslarıyla açıklanamaz.

Patronların bu hırsı elbette önemlidir. Büyük ama çok büyük paraların döndüğü ve bu paranın kaybedilen veya kazanılan dakikalara doğrudan bağlı olduğu, bu alandaki en önemli yatırım olarak değerlendirilebilecek uçakların yerde kaldığı her dakikanın zarar olarak görüldüğü bir sektörde, havalimanında bomba patlasa ve onlarca insan ölse de patronların canını bunlar değil kaybedilen zaman, yolcu ve dolayısıyla para acıtır. Akla ilk gelen ölenler değil düşen kârdır. Bu daha genel bir bakış açısıyla da doğrudur; Türkiye'nin en büyük havalimanında patlayan bombaya Türkiye'nin patronları genel iktisadi tabloya vurulan bir darbe olarak bakarlar.

İkincisini bir anda düzeltmenin mümkün olmadığı, bombalarla acı bir tecrübe edinen Türkiye'de görüldü zaten. İlki için ise o gece İstanbul'da alınan önlemler ve işçilere yönelik çalışma baskısı halkına hizmet götürme edebiyatıyla açıklanamaz. Halkına hizmet götürmeye çalışan bir yönetim bunu yalnızca seferleri bir an önce başlatma hırsıyla değil, o gece havalimanının içinde, dışında, taksi durağında, her yerinde mağdur olan insanlara yardım elini uzatmayla gösterir. Tabii şayet samimiyse... Samimi değil-lerdi ve kâr hırsıyla gözler başka hiçbir şey görmeden havalimanında operasyonu bir an önce başlatmaya çalışıyorlardı.

Ama konu yalnızca bu değildi. İşyeri hele söz konusu olan Atatürk Havalimanı gibi stratejik bir noktaysa yalnızca malın ya da hizmetin üretildiği bir mekân olarak görülemez. İşyerinde hayat ya da daha doğru bir ifadeyle bu düzenin bize uygun gördüğü hayat biçimi de yeniden üretilir. İşyerinin işlemesi demek bu biçimiyle hayatın devam etmesi ve dolayısıyla bu düzenin sürmesi demektir. Yüzyılın gördüğü en beceriksiz, en kifayetsiz hükümetin rutin hayata geri dönme ve normalleşme çağrısı işyerleri normale dönmeye karşılık bulamaz. Bu bombalamada açık ki normale ilk dönmesi gereken yer bizzat Atatürk Havalimanı'dır.

Ancak bu çağrı genel anlamda da doğrudur. Düzen hangi nedenle sarsılıyor olursa olsun, kendisini ilk toparlaması, yaralarını ilk sarması gereken mekân işyeridir. Bu sarsıntının bir işyerinde yaşanmış olması o işyeri için meseleyi öncelikli hale getiriyor olabilir, lakin bu darbe ilk olarak bir işyerinde hissedil-mese dahi, düzenin sığınacağı ve kendisini yeniden üreteceği uzam işyeri olacaktır.

Hükümet tarafından yapılan rutin hayata geri dönün çağrısı işinizi aksatmayın çağrısıdır. O halde bunca canın kaybolmasının en büyük sorumlusu olarak görülen AKP iktidarının canını yakacak asıl yer bellidir: İşyerleri!

AKP hükümetinden hesap mı sorulacak, yapılması gereken çağrıya uymamak, rutin hayata geri dönmek, bu hayatın üretildiği işyerlerinde işi aksatmaktır. İşyerlerinde örgütlü bir güç haline gelmeden ne iş aksatılabilir, ne de bu bombaların ve kaybettiğimiz insanlarımızın hesabı sorulabilir. İşyerlerinde örgütlenmek bir işyerine yapılmış kalles saldırıya karşı verilebilecek en güzel yanittir.

“ Hükümet tarafından yapılan rutin hayata geri dönün çağrısı işinizi aksatmayın çağrısıdır. ”

Okuma Önerileri

"İşçi Sınıfı, Mücadele ve Birlik Perspektifi" **Aydemir Güler, Gelenek 25, Mayıs 1989.**

"Kamu Emekçileri Sendikal Hareketi Nereye Gidiyor?" **Gelenek 52, Temmuz 1996.**

"İşçi Hareketinde Perspektif Krizi" **Aydemir Güler, Gelenek 53, Aralık 1996.**

"97 Yazında Sınıf Tezleri" **Aydemir Güler, Gelenek 55, Ağustos 1997.**

"Sendika Siyaset ve İkameciliğin Değişimi" **Aydemir Güler, Gelenek 82, Ekim 2004.**

"Komünistler Tartışıyor: İşçi Sınıfı Hareketi Hangi Koşullarda Yükselir?" **Gelenek 82, Ekim 2004**

KİMSE SİZİ, BİZİ GELİP KURTARMAYACAK

AYAĞA KALK

KENDİ İŞİNİ KENDİN GÖR

Katliamlara, zorbalığa, gericiliğe alışmak, sessiz kalmak, kanıksamak, boyun eğmek bir halkın fitratında yoktur. Zorbalığa, kalleşliğe, haksızlığa boyun eğen halk olamaz, dahası insanlıktan da çıkar.

Katliamlara, bombalı saldırılara, siyasi cinayetlere alışmak istemiyoruz, alışmayacağız.

Katliamları, bombalı saldırıları, siyasi cinayetleri olağanmış gibi göstermeye çalışan bir hükümete katlanmak istemiyoruz, katlanmayacağız.

Başka ülkelerin içişlerine karışan, oralara terörist yollayan, kendi ülkesinde terör örgütlerine "kutsal değerler" adına arka çıkan bir iktidara sessiz kalmak istemiyoruz, sessiz kalmayacağız.

Onlarca insan hükümetin aymazlığı, ikiyezlülüğü, karanlık hesapları ve beceriksizliği nedeniyle ölürken Meclis'ten yargıyla ilgili düzenlemeleri geçirenlerin hukukunu tanımak istemiyoruz, tanımayacağız.

Bu kan denizinde, kendi kârlarından başka hiçbir şeyi gözü görmeyen para babalarına, patron sınıfına daha fazla tahammül etmek istemiyoruz, etmeyeceğiz.

Acılı insanlarla alay eden, tehditler savuran danışman sıfatı taşıyan insanlık düşmanlarına sabretmek istemiyoruz, sabretmeyeceğiz.

İŞİD kafalıları işe alıp en kritik yerlere yerleştiren THY yönetimini rahat bırakmak istemiyoruz, bırakmayacağız.

"Güvenlik açığı yok" diyen başbakanı, ne yapacağını bilmeyen yolcuları gece yarısı Taksim'e bırakıp giden yetkilileri kanıksamak istemiyoruz, kanıksamayacağız.

Yaralıları hastanelere yetiştirmek isteyen meslektaşlarını da lekeleyecek biçimde para peşine düşen taksicilere "onlar da gariban" diye anlayış göstermek istemiyoruz, göstermeyeceğiz.

Alışmak, sessiz kalmak, kanıksamak, boyun eğmek bir halkın fitratında yoktur. Zorbalığa, kalleşliğe, haksızlığa boyun eğen halk olamaz, dahası insanlıktan da çıkar.

Çözüm gökten zembille inmeyecek. Mücadele etmeden bu ülke aydınlığa çıkmayacak.

Şikayet etme, örgütlen.

Yurttaşlarımız katledilirken "ülkenin imajı" diyen, "turistler artık hiç gelmez" diye hayıflanan patronlarla, onların bu ülkenin başına bela ettiği gerici iktidarla hesaplaşmayı başkalarına havale etme.

Ayağa kalk!

